

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 75 / II Legislatura / Sisè període

Dijous, 13 de novembre de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 62

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i quatre minuts.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei 14/1983, del 14 de juliol, Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa de Centres Docents Públics de diverses Escoles Privades (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Mata (S) (p. 3317).*

Posició dels grups no presentants : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 3318), I. Sra. Vintrolà (PSUC) (p. 3318) i I. Sr. Descals (CiU) (p. 3319).*

Votació de l'apartat 1 de la Moció : *rebutjat per 31 vots a favor, 70 en contra i 5 abstencions (p. 3320).*

Votació de l'apartat 2 : *rebutjat per 31 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció (p. 3320).*

Votació de l'apartat 3 : *rebutjat per 31 vots a favor, 70 en contra i 5 abstencions (p. 3320).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Servei de Vigilància en determinats Centres d'Assistència de l'ICS (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 3320).*

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 3322).*

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Alay (ER) (p. 3323), I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3323) i I. Sr. Clotas (S) (p. 3323).*

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 3324).*

Votació de la Moció : *rebutjada per 35 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions (p. 3324).*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Reorganització del Govern (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Armet (S)* (p. 3324).

Posició dels grups presentants : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 3325), *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 3325), *I. Sr. Fernández Díaz (P)* (p. 3325) i *I. Sr. Camps i Rovira (CiU)* (p. 3327).

Votació : *rebutjada per 41 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 3328).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de la Resolució 22/I del Parlament de Catalunya (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 3328).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 3329).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Vila i Comaposada (ER)* (p. 3330), *I. Sr. Colomé (P)* (p. 3331) i *I. Sr. Aymerich (CiU)* (p. 3333).

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 3333).

Votació dels apartats 1, 2, 3, 6 i 7 de la Moció : *rebutjats per 35 vots a favor, 71 en contra i 7 abstencions* (p. 3334).

Votació dels apartats 4 i 5 : *rebutjats per 40 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció* (p. 3334).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Hospitals de l'Institut Català de la Salut pendents d'Obertura (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Ferran (S)* (p. 3334).

Posició dels grups no presentants : *I. Sr. Alay (ER)* (p. 3335), *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3335) i *I. Sr. Castellnou (CiU)* (p. 3336).

Votació de l'apartat 1 de la Moció : *rebutjat per 37 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 3337).

Votació de l'apartat 2 de la Moció : *rebutjat per 38 vots a favor, 51 en contra i 7 abstencions* (p. 3337).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Concerts Educatius (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sra. Vintró (PSUC)* (p. 3337).

Posició dels grups no presentants : *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 3338), *I. Sr. Veray (P)* (p. 3338), *I. Sra. Mata (S)* (p. 3338) i *I. Sr. Jané (CiU)* (p. 3339).

Votació : *rebutjada per 35 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 3340).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Concerts Educatius Plens (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

La I. Sra. Mata (S) intervé per retirar-la (p. 3340).

Preguntes (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre les instal·lacions de l'ambulatori de Castelldefels

Formulació : *I. Sr. García Sánchez (PSUC)* (p. 3340).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 3341).

Rèplica : *I. Sr. García Sánchez (PSUC)* (p. 3342).

Preguntes al Consell Executiu sobre les eleccions sindicals, sobre l'Ordre de nomenament dels membres de les Juntes Territorials del CMAC, i sobre la campanya institucional de les eleccions sindicals

Formulació : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 3342).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 3342).

Repregunta : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 3343).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 3343).

Pregunta al Consell Executiu sobre la difusió d'un còmic premiat per l'Institut Català de Serveis a la Joventut

Formulació : *I. Sr. Casares (S)* (p. 3343).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3344).

Repregunta : *I. Sr. Casares (S)* (p. 3345).

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 3346).

S'aixeca la sessió a les dues del migdia i tretze minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Treball.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Moció

**subsegüent a la interpellació al Consell Executiu
sobre l'Aplicació de la Llei 14/1983, del 14 de juliol,
Reguladora del Procés d'Integració
a la Xarxa de Centres Docents Públics de diverses
Escoles Privades**

El punt de l'ordre del dia que tenim ara a la vista és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei 14/1983, del 14 de juliol, Reguladora del Procés d'Integració de la Xarxa de Centres Docents Públics de diverses Escoles Privades, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Marta Mata, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre senyora Marta Mata.

La Sra. MATA : Gràcies, senyor President. Deia l'altre dia que aquella era l'enèsima vegada que parlàvem del CEPEPC —aquesta és l'enèsima més una—, i ho fem perquè es tracta no de la solució d'un problema que afecti un col·lectiu i un Govern només, sinó perquè afecta l'aplicació d'una llei d'aquest Parlament. Aquesta llei és aplicada, a hores d'ara, a menys d'un 20%, des del punt de vista quantitatiu, més d'un 20% d'escoles han estat integrades; jo diria que pràcticament el 0% del seu compliment qualitatiu; jo diria també que està sota zero políticament, en tant que llei que havia de significar un reconeixement de tota una tasca. Però, a més a més encara, no parlem del ritme temporal —recordem el que deïem ja l'altre dia—, els nens que en el moment del traspàs de competències estaven a primer nivell d'Ensenyament General Bàsic en la majoria dels casos acabaran l'Ensenyament General Bàsic en aquestes escoles sense que aquestes escoles hagin estat integrades. Tot això ens fa pensar, canviant el raonament, que si és que no en raja és que no n'hi ha, de tremp polític, per tirar endavant segons quines coses.

També és natural que quan en el context d'aquesta administració educativa sense tremp cal encaixar-hi escoles amb un tremp innegable, els problemes són molts, les solucions són poques, i tot el procés s'allarga i es degrada.

La Moció que presento avui recull, com a conseqüència de les respostes del senyor Conseller a la interpellació de la sessió passada, tres paquets de problemes.

El primer paquet és el paquet laboral. Diu així la Moció : «Que, d'acord amb el què disposa la Disposició Addicional 10 de la Llei 17/1985, de la Funció Pública, es doni la solució més ràpida i efectiva de confirmació en el seu lloc de treball com a mestres d'escola pública, i amb salvaguarda de tots els seus drets laborals, als mestres de les escoles integrades i a integrar en la xarxa pública.» Es tracta del manteniment d'uns equips, que és la condició indispensable per a la qualitat de l'ensenyament,

i es tracta d'aquest manteniment en les mínimes condicions amb les quals qualsevol treballador, qualsevol sindicat, contempla un canvi d'empresa. Jo sé que es parlarà de problemes jurídics puntuals —crec que els poden resoldre quan calgui—, però jo demano en aquesta Moció, a més, que el Consell Executiu, que té prou competències per fer-ho, resolgui els problemes laborals que acabo de dir.

El segon punt de la Moció parla dels elements de qualitat. I diu, concretament, que tots aquells elements i factors de qualitat d'ensenyament que caracteritzen aquestes escoles, i que han de caracteritzar l'escola pública, com ara el parvulari complet de tres a cinc anys, l'extensió actual del cicle superior d'EGB, l'ensenyament mitjà, el professorat especial, el personal administratiu, etcètera, tots aquests elements, que siguin salvaguardats en el traspàs. Crec que poden fer-ho, si volen, si el Consell Executiu vol, té ja el marc jurídic —no cal que el pledegi amb ningú— a la mà, té la capacitat de finançament mínim necessari, té les competències, les han exercides en favor de l'escola privada que vol ser privada; demanem, senzillament, que les exerceixin en favor de l'escola privada que vol ser pública, objecte de la Llei que ara contemplem.

I el tercer paquet és la consideració de les situacions excepcionals de deute de les escoles. Remarco «situacions excepcionals» dintre d'un context en el qual, en principi, totes les escoles que volien mantenir un nivell de qualitat i un nivell d'obertura, totes havien de tenir deutes, i si no n'hi ha hagut sobre el paper és perquè o han pagat els mestres cobrant menys, o han pagat els pares pagant més; si no hi ha hagut deutes, d'una manera o altra s'ha solucionat, perquè el finançament perquè aquestes escoles poguessin mantenir el nivell de qualitat que tenien, aquest finançament no ha existit mai.

Si sobre el paper tenien deutes, la cosa s'ha solucionat, o perquè han acabat pagant els pares els deutes, o perquè s'ha considerat que el pagament d'uns locals que no es volien vendre —no obstant això, s'ha fet el pagament d'uns locals i han servit per pagar uns deutes.

I, després hi ha el tercer cas, un cas —ho repeteixo— excepcional, que és que hi ha uns deutes sobre uns papers oficials de la Seguretat Social. És el cas d'unes poques escoles, que són les més necessitades, les que no han pogut ni cobrar menys, ni pagar més, perquè ja cobraven poc i perquè no podien pagar més.

Bé, és per aquestes escoles que crec que el Parlament de Catalunya té l'obligació de reclamar dos extrems de la Conselleria : en primer lloc, la certificació que han comès aquesta irregularitat però no cap frau, que no hi ha cap frau, que hi pot haver irregularitat; en definitiva, només demanem per a aquestes escoles el mateix que ahir votàvem de la Sindicatura de Comptes respecte al Consell Executiu; hi ha hagut irregularitats, no hi ha frau. Si no ho fa la Conselleria, si no ho fa el Consell Executiu, qui ho farà? I, en segon lloc, demanem la solució per a aquestes escoles. I quina solució? Doncs la mateixa que el Consell Executiu aplica als seus mateixos comptes, que procura que els deutes li siguin perdonats o finançats, i, si no ho aconsegueix, paga quan pot.

Jo ja sé quina és la sort d'aquesta Moció; els grups de l'oposició aportaran noves raons per solucionar els problemes del CEPEPC, el Grup de la majoria ja ha anunciat que dirà, més o menys, que sí, que hi estem d'acord, però que votarà que no.

Cadascú podrà interpretar el que vulgui. Les escoles a integrar continuaran bracejant amb les seves dificultats, mirant d'afermar-se a qualsevol tauló de salvació o de pervivència, i, fins i tot, m'havia plantejat de retirar aquesta Moció de la votació; però no, crec que, si més no, a aquest Parlament li ha de quedar constància de totes les actituds en aquesta allargassada necrològica amb què s'ha convertit el compliment de la Llei del CEPEPC.

Moltes gràcies.

El Sr. **PRESIDENT** : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... No hi ha torn en contra? Bé. Caldrà, doncs, prendre posició per part dels diferents grups parlamentaris. Grup Mixt? No. Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? El senyor Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. **CASANOVAS** : Honorable senyor President, senyories, bé, en aquesta Moció, aquí es tracta sobre l'aplicació —segons diu l'enunciat— de la Llei 14 del 1983, sobre la Llei Reguladora del Procés d'Integració a la Xarxa dels Centres Docents Públics de Diverses Escoles Privades. Tots sabem que aquesta Llei es va fer, essencialment —almenys els que la portàvem a la Ponència—, pensant en els centres del CEPEPC, el col·lectiu de l'escola catalana.

A nosaltres, aquests centres ens mereixen tota l'atenció i tot el respecte per la seva tasca que han portat, durant anys, al front de l'escolarització del català, i sobretot durant uns anys en què era molt difícil que això es pogués fer amb unes certes garanties d'èxit.

Nosaltres admirem aquest col·lectiu d'escoles i creiem que hem de fer tot el possible per ajudar-les a tirar endavant; però el que es reclama aquí, en aquesta Moció, és l'aplicació de la Llei i, d'acord amb l'aplicació de la Llei, aquí es demanen unes coses de les quals, a la Llei, no se'n parla o se'n parla d'una altra manera, o no se'n parla pas massa.

Quan diu aquí : «d'acord amb el disposa la Llei, es mantinguin tots els drets laborals dels professors, mestres d'aquest col·lectiu», em sembla que ja es fa, això, que de moment d'una manera o d'una altra es mantenen, però la Llei, quan la vam fer, pensàvem en una forma d'accés al funcionariat escolar a base d'unes oposicions restringides, era a la ment de tots nosaltres que això podia anar per aquest camí. Malauradament, hem vist que les oposicions restringides han estat suprimides actualment per Madrid i que aquest camí no és vàlid per a la integració. En no ser vàlid aquest camí, hi ha un altre camí, evidentment, que és el de les oposicions específiques, per accedir als futurs cossos de funcionariat de la Generalitat de Catalunya. Això, evidentment, és un camí que es podria fer, es podrien fer aquestes oposicions i dir que aquesta gent s'integrarà, el dia que sigui possible, dintre d'aquest futur cos d'ensenyants a Catalunya, però, evidentment, que només tindria validesa per a Catalunya solament, no per a la resta de l'Estat.

Això va semblar a la Conselleria i a molts de nosaltres que no era el camí bo. Actualment, d'acord amb el que va dir el mateix senyor Conseller des d'aquesta tribuna, ens va explicar l'altre dia que hi ha unes converses molt avançades a Madrid per tractar que es facin unes oposicions per a aquests col·lectius en les quals es tingui molt en compte els seus serveis, els serveis prestats al llarg dels anys. Això faria que fos una solució que donaria una sortida airosa a aquest problema. Com que

això està en marxa, nosaltres no volem forçar el mecanisme introduint aquí un acord del Parlament de Catalunya que insta el Consell Executiu, quan ens consta que ja ho està fent, a tirar endavant aquest assumpte. Per tant, nosaltres ens abstindrem en aquest punt.

Quant al segon punt, que diu que «en la integració d'aquestes escoles a la xarxa pública es mantinguin pels procediments convenients», els «procediments convenients» és molt vague, «tots aquells elements o factors de qualitat d'ensenyament que caracteritzen i que han de caracteritzar l'escola pública a Catalunya.» I diu : «el professor, etcètera,» i diu : «el personal administratiu, etcètera». Això, perdonin, però a la Llei que vam aprovar no hi consta enlloc, que s'hagi de mantenir això. Consta que s'ha de mantenir el seu ideari com a institució pedagògica, que s'ha de mantenir la catalanitat de les escoles, consta tot un seguit de coses, però la infraestructura del centre no consta enlloc que s'hagi de mantenir, sobretot el seu personal administratiu i professorat especialitzat.

Una cosa és que diem que s'han de mantenir els professors en el seu lloc i l'altra que s'hagi de dotar aquestes escoles per aquesta Llei, a través d'aquesta Llei, cosa que no es contempla, que aquestes escoles hagin de tenir una singularitat que no tenen les altres escoles públiques.

Malauradament, a casa nostra, on hi ha molts dèficits escolars, amb escoles públiques que funcionen molt precàriament, no podem dotar unes escoles d'una pretesa superioritat en mitjans per poder desenvolupar la seva tasca. Una altra cosa fóra si aquests centres fossin declarats centres experimentals i a través del tractament que poden tenir els centres experimentals es podria arribar a una solució d'aquest aspecte, però això no és el que contempla la Llei 14 de 1983. Per tant, nosaltres, aquest punt el votarem negativament.

I, pel que fa a l'últim punt, en els dèficits justificats, tot i que no es contempla a la Llei això, perquè en la Llei diu que no es podran integrar els centres que tinguin uns dèficits, que no hagin liquidat els seus dèficits, nosaltres sabem positivament que hi ha actualment unes gestions avançades amb Madrid perquè aquest assumpte es pugui solucionar d'una manera satisfactòria dintre d'un breu termini, i nosaltres tampoc no volem, a través d'una Moció, interferir-nos en aquest procés.

Per tant, anunciem que ens abstindrem en aquest tercer i últim punt d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. **PRESIDENT** : En representació del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre senyora Eulàlia Vintró.

La Sra. **VINTRÓ** : Senyor President, senyores i senyors diputats, per manifestar el nostre acord amb els tres punts continguts en la Moció presentada pel Grup Socialista i defensada per la senyora Mata.

De fet, aquesta Cambra, bé en el Plenari, bé en la Comissió corresponent, ha seguit sovint, potser no tot el sovint que caldria, les incidències del procés de posada en pràctica d'una Llei aprovada en aquest Parlament i que, a partir de la voluntat unànime de la Cambra, calia pressuposar que seguiria un ritme més àgil.

Nosaltres, en altres ocasions, hem també presentat proposicions no de llei o bé preguntes o bé interpellacions interessants nos pel procés d'aplicació d'aquesta Llei i entenem que la

Moció que avui se sotmet a la consideració de la Cambra respon a aquell sentit inicial pel qual es féu la Llei, respon també a una preocupació que essent el col·lectiu de les escoles afectades per la Llei, en la mesura que la Llei, com deia abans, no s'aplica amb una gran agilitat i és, en aquest sentit, que tot i coneixent els treballs que la Comissió que es va nomenar està realitzant, els esforços que algunes persones de la Conselleria han fet per agilitar el procés, però coneixent també les dificultats que encara resten per vèncer, entenem que els tres aspectes que avui es posen a la nostra consideració responen a l'objectiu que nosaltres perseguíem en defensar la Llei, i en defensar la seva aplicació, i, per tant, que tant la petició pel que fa a la normalització o una via de normalització per al professorat d'aquestes escoles, que és el que es pretén en l'apartat primer, quan es demana l'aplicació de la Llei de la Funció Pública Catalana, salvant la dificultat que la modificació que s'ha produït després en l'accés als Cossos Generals de l'Estat ha provocat al col·lectiu d'aquests professors, tant aquest punt, dic, com el de les previsions fetes pel que fa a la qualitat d'ensenyament, que hi ha mecanismes, aprovats també en Lleis d'aquest mateix Parlament que ho podrien permetre, com són els centres experimentals, per exemple, però que hi hagi aquest reconeixement i aquesta voluntat de facilitar des de l'Administració de la Generalitat que aquestes escoles que constitueixen aquest patrimoni pedagògic, pel fet de passar a la xarxa pública no hagin de renunciar a aquests aspectes positius del seu mateix patrimoni, i —ho repeteixo— mecanismes jurídics avui n'existeixen per poder-ho fer possible, però és bo que aquesta Cambra doni el seu assentiment i el seu acord perquè es busquin aquestes vies. Com el tercer tema, que és segurament el més complicat dels que ens trobem per resoldre la situació d'aquestes escoles, i que també a nosaltres ens consta que ha iniciat un procés de solució, però que ens consti a nosaltres no és motiu suficient per no assentir que la Cambra doni també aquest —diguem-ne— pronunciament, ja que els tres aspectes —el del professorat, el de la qualitat, el de l'aspecte pressupostari— ens semblen tres motius que avui són, segurament, alguns dels que encara estan encallant el procés. Ens semblen —repeteix— motius suficients per donar el nostre assentiment a aquesta Moció i demanar que una vegada més aquesta Cambra sigui sensible a un problema jurídic, però, sobretot, a un problema pedagògic. Com més dies passa, segurament més difícil serà de salvaguardar i en serem tots força corresponsables si no hem fet el possible per resoldre-ho.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular... No intervé, el Grup Popular. Per parlar en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, la Moció que la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata presenta aquí no és res més que la conversió en instàncies d'allò que en la interpellació s'exposava. I és ben lògic.

El nostre Grup creu que l'Honorable Conseller ja va contestar adequadament aquests temes i va deixar ben clar el gran interès i la tasca llarga, feixuga i complicada que comporta aquest procés de la integració de les escoles dites del CEPEPC, amb voluntat de ser públiques i amb una llarga i reconeguda tradició de bona pedagogia catalana ben lloable. És clar que

Convergència i Unió, el nostre Grup, està d'acord amb les declaracions del senyor Conseller, i és clar que també compartim l'interès de la senyora Diputada i el seu Grup, però no podem encara sumar-nos a les seves instàncies sobre rapidesa, efectivitat i urgència en forma de Moció.

És important tenir en compte allò dels pescadors : «Si surts a navegar, no et cansis de preparar». I és per això que volem subratllar determinats aspectes del debat, mantingut fa quinze dies per justificar el nostre posicionament.

Pel que fa al primer punt, tots sabem molt bé, els que vam viure el procés de la discussió i l'aprovació de la Llei, que el tema de l'accés del professorat contenia un cert aire de misteri i, com tots plegats ens adonarem que, dintre del procés legal podien presentar-se dificultats que el complicarien i l'allargarien. L'article 6 de la Llei del CEPEPC, com ha dit molt bé el senyor Casanovas, no podia redactar-se de cap més altra manera, perquè, si no, incorríem en inconstitucionalitat. El Departament d'Ensenyament, tenint en compte, per altra banda, l'informe presentat per una personalitat jurídica escollida pel CEPEPC i que proposa tres possibles sortides, ha decidit començar per la que dona una solució més ràpida i efectiva al problema de la confirmació en el lloc de treball, com a mestres de l'escola pública, els mestres de les escoles integrades i a integrar.

Això passa per la negociació amb Madrid i vostès, el Grup Socialista, hi poden ajudar molt, suposo que ja ho fan. Negociació difícil, però encara no tancada, hi ha bones paraules per part del Ministeri, diria el Conseller. Si aquesta solució no funciona, s'hauran de revisar les altres sortides, és a dir, les que comporten la creació de cossos d'ensenyants, segons la Disposició Addicional 10 de la Llei 17, del 85, o l'adaptació de la Llei 14, del 83.

Jo voldria anunciar a la Cambra que avui, precisament, una comissió de persones del CEPEPC, que ja fa temps que funciona i que té contactes periòdics amb la Direcció General d'Ensenyament Primari, avui, precisament, dijous, dia 13, es reuneix amb el Director General de la Funció Pública per tractar d'aquests dos aspectes, per veure de trobar una solució.

Pel que fa al punt 2, em remeto també a la Llei 14 del 83 : justament l'apartat b) de l'article 6, del qual he parlat, diu ben clar que es formularan contractes administratius en un nombre homologable als dels centres docents públics. I en l'article 11, apartat 2, es preveu que la resta del personal, tant docent com administratiu, serà contractat quan la resta dels centres públics també la tinguin.

Les escoles dites del CEPEPC passen a la xarxa de l'escola pública, doncs bé, tant de bo que puguin conservar els seus equips, però cal que les escoles públiques arribin a les mateixes condicions, i vostès ja saben que per a aquestes condicions cal que hi hagi solucions d'àmbit estatal i pressupostos que volem i encara no podem tenir : mestres de música, de plàstica, d'educació física, administratius, etcètera.

També els recordo que, en el Pressupost d'Ensenyament de 1986, nosaltres vam acceptar una esmena en aquest sentit, en el sentit dels administratius a l'escola pública. És a dir, i per resumir : en el moment de la discussió de la Llei actual ens proposaren unes esmenes que foren aprovades, en aquell moment Convergència i Unió era majoria minoritària, i ara es pretén que fem mans i mànigues ràpidament per anar més

enllà del que la Llei estableix ben clarament.

És clar que podem dir que des del 83 fins ara ha plogut molt, i tant! Mirin, per una banda, la Il·lustre Diputada, en la seva intervenció en l'explicació de vot de la Llei del CEPEPC, presentava un pla de reconversió, i deia : «Dedicar cada any 250 milions de pessetes i durant cinc anys», per a aquesta reconversió; és a dir, un total de 1.250 milions per passar el patrimoni d'aquestes escoles a la xarxa pública.

El problema quedava resolt amb els 300 milions que el Departament volia dedicar aleshores a l'escolarització del pre-escolar, però arribats els documents de les escoles al Departament, en aplicar-se la Llei i en estudiar-se la situació, es va veure que els 1.250 milions s'havien convertit més o menys en 8.000 milions; ha plogut molt. I és clar que dels 300 milions del pre-escolar també en gaudien les escoles del CEPEPC, i ara es demana, en la Moció, que aquest pre-escolar no contemplat per la Llei d'Educació i que tampoc no entra en els concerts de la LODE sigui mantingut en aquestes escoles. Hi estem d'acord, però que ho legisli i ho pressuposti primer aquell que en té la competència.

Per altra banda, cal constatar que en el camp dels mestres de suport —música, educació física, plàstica—, en el camp dels administratius, en el camp de l'escolarització dels 3 fins als 16 anys, nosaltres, Convergència i Unió, ja ho proposàvem en el nostre programa a les legislatives d'enguany, i si no m'equivo-co, vostès, el Grup Socialista, també. Doncs, bé; endavant. En això, ara qui pot és l'Estat. De voler-ho, ho volem tots.

Pel que fa al punt 3, la Generalitat no pot fer-se càrrec per segona vegada d'aquells deutes contrets per algunes de les escoles dites del CEPEPC amb la Seguretat Social, ja que el Departament amb els diners que lliurava a través de les subvencions els incloua.

De tota manera, el Departament sembla ser que té ganes de trobar-hi el desllorigador en tot allò que fa referència al cas excepcional d'algunes d'aquestes escoles, i també he d'anunciar que aquesta setmana que estem s'està esperant una convocatòria a Madrid per parlar directament amb el Director del Tresor de la Seguretat Social i tractar el tema del finançament extraordinari d'aquestes escoles. Em va semblar entendre que al final del seu parlament la Il·lustre senyora Diputada demanava una manifestació clara del Conseller, quan deia : «Demanaria que fes una manifestació explícita de voluntat de rapidesa, i crec que hi ha possibilitat de rapidesa.» I afegia que era el Departament qui sabia les dificultats, la valoració, la situació econòmica i les necessitats. I el Conseller li contestà, en començar la rèplica : «Pressa? Tota, senyora Diputada, però no és ni senzill ni fàcil.» I en acabar, li remarcà —i ho cito textualment— : «Voldria que quedessin clares dues coses : primera, la voluntat d'anar de pressa en aquesta qüestió. Hi ha gent que hi treballa constantment, no és que mai s'hi hagi deixat de treballar. I, després, la voluntat d'acostar-se a solucions que permetin la solució d'aquests problemes, és a dir, que ni per un moment nosaltres hem considerat que les coses no tenen solució. El que passa és que algunes vegades no són tan senzilles, i que algunes vegades es necessita temps per poder permetre que l'adaptació de les normes i de la legislació permetin solucions definitives per a aquests problemes, però jo espero que això ho podrem fer de pressa, i confio que podrem complir el text de la Proposició que va votar aquest Parlament durant el mes de

març.»

Esperem que compreguin que al nostre Grup això ens deixa totalment confiats.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, passem ara a la votació que, pel que sembla, s'haurà de fer per parts, les tres parts separadament.

Els senyors diputats i diputades que estiguin d'acord amb el primer apartat, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest primer apartat ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 70 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a la votació del segon apartat.

Els qui hi estiguin a favor, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest segon apartat ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Finalment, el tercer apartat és el que ara se sotmet a votació.

Els qui hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest darrer apartat ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 70 en contra i 5 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Servei de Vigilància en determinats Centres d'Assistència de l'ICS

Passem ara a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el servei de vigilància de determinats centres d'assistència de l'ICS, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Joan Esteve i Oriol, del Grup Popular, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Senyor President, senyores i senyors diputats, amb aquesta Moció cal precisar que defensem una cosa específica i concreta, que és l'adopció de mesures de protecció per a les persones i instal·lacions que treballen en l'ICS, de manera especial en els torns de nit, i de manera especial en una barriada concreta com és la de la Mina.

Nosaltres ahir vam desistir de la interpellació que havíem presentat amb caràcter més genèric sobre la substitució de les empreses privades de seguretat, en definitiva per un motiu cabdal : perquè aquesta ja va ser contestada pel posicionament del Grup majoritari en la Cambra en el darrer Ple del 29 d'octubre, arran de la Moció presentada per Esquerra Republicana de Catalunya, Resolució que va ser adoptada però que hem de dir que no tenia res a veure amb el tema plantejat, tota vegada que, en definitiva, els dos punts aprovats només esmenten la insuficiència de mossos d'esquadra, és a dir, el plantejament de quan no n'hi hagi prou a la Junta de Seguretat, i, d'altra banda, la necessitat d'impulsar la creació de nous efectius de la nostra Policia Autònoma.

Però hem de dir també que li mancava aquell punt cabdal, el

punt de partida, que era el que feia esment al propòsit de capteniment de la interpellació en si, és a dir, el fet de la substitució, de la voluntat política de substituir les empreses privades de seguretat per la nostra Policia Autonòmica. És, valgui la comparança, com un cos amb braços però sense cap, i, en definitiva, tot fruit de la manca de flexibilitat per part dels grups integrats en el Consell Executiu a l'hora de trobar una fórmula consensuada quant al punt primer; recordin la discussió entre «immediatament» o «progressivament», respecte a la substitució, la qual cosa va fer fracassar el punt d'arrencada, que era el punt primer de la Moció.

Aquesta Moció, que va ser aprovada per la Cambra en el darrer Ple, vindrà a ésser, crec jo, una Resolució estàndard que el Grup de la majoria ens plantejarà cada dos per tres. És, ni més ni menys aquesta Resolució aprovada la que es presenta a tall d'esmena a la nostra Moció d'avui. I diem, doncs, que serà una Resolució estàndard, perquè la majoria ens la plantejarà quan o bé se suscití el problema genèric de la substitució de les empreses privades de seguretat per mossos d'esquadra —com es deia ahir—, avui per a la protecció específica d'uns llocs i d'unes persones concretes i amb unes circumstàncies específiques i demà pot ser quan un senyor diputat plantegi també una moció arran, doncs, de les empreses privades a TV3 o a una Conselleria o al mateix Parlament, quan hi hagi un problema d'ordre públic, quan es tracti de temes de la brigada de menors, quan es tracti del tema de la insuficiència del patrimoni de la Tresoreria de la Generalitat de Catalunya, o bé respecte a la insuficiència de l'acció repressiva del joc il·legal.

Senyors de Convergència, facin ja fotocòpies d'aquesta Resolució aprovada, perquè els servirà sempre com a esmena a qualsevol iniciativa, tenint en compte el caràcter genèric de la seva aprovació.

Nosaltres volem aclarir, de tota manera, que la nostra Moció d'avui no és exactament coincident amb temes que s'han debatut abans i, per tant, en principi, les esmenes, com a tals esmenes i per si soles, no són suficients. Cal recordar, per exemple, que el Grup Socialista el 15 de maig, a la Comissió de control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, va plantejar el problema del perquè s'havien substituït mossos d'esquadra per concretament empreses de seguretat en una emissora de les que depenen de la Corporació. Al març Esquerra Republicana va tenir la iniciativa de la interpellació que va acabar en la Moció que abans he esmentat, però respecte a la qual cal dir que tenia un criteri, una finalitat únicament i exclusivament política.

La nostra Moció no ha intentat copiar res; ha seguit un camí més llarg i va arrencar de dues preguntes, una que deia que costa un mosso d'esquadra, i d'una altra pregunta: on hi ha empreses de seguretat privada, i què costen?

I, després, quan vam tenir aquestes dades —en aquest *via crucis* que la majoria, o que el Consell Executiu fa seguir als grups de l'oposició—, no abans, és quan vam poder presentar la interpellació de la qual la Moció d'avui n'és conseqüència.

La conclusió és molt clara i la raó d'ésser de la Moció és la següent: és molt més car, molt més car tenir empreses privades de seguretat que no pas augmentar el nombre d'efectius dels mossos d'esquadra. I, dit això, estem dient que hi ha un interès polític, substitució d'un servei privat per un servei públic en una qüestió que entenem que és irrenunciable, i, segona, fins i

tot, per què no?, un interès econòmic. Perquè si és més barat tenir mossos d'esquadra que no pas tenir empreses privades de seguretat, senyors de la majoria, estem dient amb això que estem desmuntant el seu argument de sempre: «És que no tenim prou mossos d'esquadra perquè no tenim prou diners, i com que no tenim prou diners, anem a un criteri de prioritats.» Aquest argument no és bo, i hem de dir, des del punt de vista econòmic, que, en definitiva, a més a més s'observen algunes fórmules de contractació, com és el concurs restringit, que no és massa clar i que nosaltres, anant cap a on anem —substitució servei privat per públic—, aniríem a una transparència major. Hi ha d'altres solucions alternatives, com, per exemple, Ferrocarrils de la Generalitat, que contracta empresa privada quan té un excedent de personal que, evidentment, es podria reciclar. Bé, però és que, a més a més, nosaltres entenem que les respostes que ens han donat ja a la interpellació i després a la Moció són incompletes. A tall d'exemple, no s'esmenta com a servei contractat al lloc on hi ha servei contractat, a TV3 és públic i notori.

Costos, amb els quals nosaltres donem suport a la nostra Moció. Vall d'Hebron, Segur Ibèrica, hora de treball —sempre serà preu/hora de treball—: 963 pessetes, l'hora de treball. Hospital de Girona, PROCESA, 688 —aquesta és l'única més barata. El CAP Güell, de Girona, 992. L'Hospital de Badalona, 1.254. Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya —aquí hi ha tres línies diferents—, quant al transports de fons —no vull dir l'empresa—, 2.400 pessetes l'hora, quan és una empresa que té un contrate meitat de l'any 84 amb caire indefinit, atorgat per la Generalitat, empresa que té nombroses subvencions del Departament de Treball per a contractes en la formació i en pràctiques, i que, malgrat això, és objecte de nombroses multes del mateix Departament de Treball per realització d'hores extres més enllà dels límits legals. Servei de Ferrocarrils de la Generalitat, vigilància passos a nivell: fins i tot els vigilants dels passos a nivell estan contractats a empreses privades. Amb l'empresa PROTECSA, 1.170 pessetes l'hora. Vigilància general, també amb PROTECSA, 1.148.

És a dir, que ens movem entre un mínim de 688, el següent ja és —ho remarco— 963, fins a un màxim de 2.408. En els Ferrocarrils ens movem entre 1.148, 1.170, 1.408. Segons el report de fi d'any dels Ferrocarrils de la Generalitat, el cost mitjà del sou d'empleat és 1.220 pessetes, la qual cosa abona la nostra tesi de la substitució.

Anem a veure què passa amb els mossos d'esquadra? Els mossos d'esquadra: segons les dades que ens dona el mateix Conseller de Governació, l'anterior o l'actual —per cert, s'equivoquen fins i tot en la suma que apareix en el *Butlletí*, dels diferents costos de les partides—, 1.780.758 pessetes/any, en tots els costos, i amb repercussió a Seguretat Social. Les meves dades, si no són equivocades: Policia Nacional, 1.309.252 pessetes, amb una enormitat d'hores extraordinàries per part dels mossos d'esquadra, ja que sobre la jornada de les quaranta hores se'ls estableix que se'ls pot perllongar fins a cinquanta-sis hores, la qual cosa implica un increment obligatori d'un 40%.

Bé, doncs, dividint aquest total anual pel nombre d'hores que, segons el Conseller, són 2.496, més tècnicament són 2.465 —però, vaja, la diferència no és gaire—, resulta que el cost/hora de treball del mosso d'esquadra oscilla, segons el càlcul del Conseller i segons el que s'ha pres la molèstia de fer

aquest Diputat —perquè totes aquestes dades m'han donat les dades d'arranque, evidentment, tots els càlculs intermedis, les divisions i les operacions finals les he hagut de fer jo, doncs, dic, el mosso d'esquadra, 922 pessetes, amb un sistema de càlcul, i 934 —no, no, de vegades no és només un problema de màquina de calcular, sinó de conceptes clars.

Bé, en qualsevol supòsit, 922 o 934, enfront de l'empresa més barata, que era 688, però llevat d'aquesta excepció, 963 fins a 2.408. Acabem, senyors, dient que, en definitiva, la nostra Moció pretén una especial atenció i no demanem res més que una especial atenció a les persones i els béns que treballen a l'ICS, en particular en els torns de nit, per protegir la prestació d'un servei sanitari, la protecció d'unes persones i uns béns i una seguretat amb caire general. Però, a més a més, en torn de nit, i diria de forma específica els serveis d'urgència i el CAP de la Mina.

Nosaltres, en el punt segon, demanem que es retí compte de —si s'aprova— les actuacions que hagi pogut endegar el Consell Executiu davant la Comissió de Justícia, i vagi ja per endavant que, evidentment, aquest punt segon estem disposats a transaccionar-lo, lligant-ho fins i tot amb el que ja va aprovar la Cambra el 29 d'octubre, evidentment, sense renunciar al punt primer, com va haver de passar en l'anterior Moció, perquè entenem que és el cabdal, i respecte al qual, evidentment, també ens obrim a qualsevol fórmula transaccional que pugui llimar asprors.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Comença el debat de la Moció, a la qual ha estat presentada una esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per defensar la qual tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, miri, senyor Esteve, vostè, en primer lloc, m'ha donat una lliçó d'experiència parlamentària, perquè m'ha dit el que jo li diré perquè ahir vaig tenir l'error i la candidesa d'explicar-li el que jo li contestaria, i ara vostè em xafa la intervenció.

En segon lloc, m'ha produït una sorpresa, perquè vostè no ha substanciat l'explicació de la seva Moció, sinó que ha fet una nova interpellació, ai las! Si vostè hagués inclòs en la seva Moció algun aspecte referent a les companyies privades de seguretat, hauríem pogut incloure el que no va ser possible en l'anterior sessió, perquè no podia pas esmenar sobre un problema de congruència, que vostè no n'havia parlat per res, en la seva interpellació, no havia parlat per res de les companyies privades de seguretat, perquè el punt que vostè toca, desgraciadament, a l'ambulatori de la Mina, no és que no hi hagi mossos d'esquadra, ni... És que no hi ha res, no hi ha cap vigilància, vostè ho diu! Ni una sola paraula, en la seva interpellació, parlant de companyies privades de seguretat, que, ho repeteixo, hauria permès al seu Grup parlamentari d'introduir allò que, per circumstàncies, no pas d'inflexibilitat nostra, simplement en el decurs del debat no va ser possible introduir-ho. Estem en contra, en contra absolutament, ja que no puc fer-ho en la Moció, li ho contesto ara, estem en contra rotundament que les tasques que corresponen a la Policia Autònoma siguin exercides per companyies privades de seguretat, i que progressivament aquestes companyies han de ser suprimides. Però és

que, a la Mina, no n'hi ha, i vostè ho diu. Ho diu a la interpellació i ho diu ara, a la Moció. Però jo, el que puc fer, és només explicar-li l'esmena.

Vostè ha dit, profèticament, que nosaltres qüestionarem aquesta resposta. No és exactament això. Miri, hi ha uns fets, uns fets concrets que vostè denuncia. Ho va fer en l'altra sessió, en l'altra sessió del Ple d'aquest Parlament, el Diputat senyor Alay. Hi ha uns fets d'una manca, unes deficiències de vigilància, en fi, a llocs, a establiments, de béns de la Generalitat. El Diputat senyor Alay parlava de TV3, parlava de Catalunya Ràdio. Vostè ens parla del barri de la Mina. Realment, el barri de la Mina és molt més, molt més complex, molt més ampli i l'ambulatori és només una mostra d'un problema d'inseguretat global, que vostè centra en aquest ambulatori i que es podria estendre, lamentablement, a tot el barri.

Tenim, doncs, aquest problema, i segur, segur, que trobaríem —i jo mateix n'hi podria dir— altres zones de la ciutat, de Catalunya, en què problemes de seguretat mereixerien i exigirien la presència de la Policia Autònoma per complir les seves funcions. I vegem quines funcions. Tenim, doncs, uns fets, uns fets greus, i tenim un marc legal. Quin és el marc legal? L'article 13 de l'Estatut. S'encomana a la Policia Autònoma la protecció de les persones i els béns, el manteniment de l'ordre públic, la vigilància i protecció dels edificis i les instal·lacions de la Generalitat i les funcions que li atorgui la llei orgànica que parla de la Constitució. Aquest és el marc legal, i hi ha una conseqüència : una mancança, perquè si vostè recorda que hi ha 11.000 —aproximadament— agents de l'ordre a tot Catalunya, només 640 són mossos d'esquadra. No pot pretendre vostè que es pugui acomplir el mandat estatutari amb 640 mossos d'esquadra. I això obliga a dues coses : a no renunciar, en primer lloc, i el Consell Executiu no hi renuncia, a acomplir el sostre estatutari que li ho mandata. Però, forçosament, ha de prioritzar, com prioritza l'Estat, i nosaltres, encara més, encara més perquè la mancança encara és superior.

Per tant, dintre d'aquesta prioritització, no podem, cada vegada, quan sorgeix un problema, acceptar la seva Moció. No perquè el problema no sigui punyent; no perquè no sigui important, sinó perquè s'ha de contemplar en el context de les grans mancances, en el context de la vigilància, i qui ha de prioritzar l'esmerçament dels esforços d'aquests cossos de seguretat, de la Policia Autònoma, ha de ser el Consell Executiu.

Per tant, nosaltres li hem de respondre el mateix que vam respondre l'altra vegada, certament, i és l'esmena que demanem que accepti, que, quan es dona el fet de la manca d'efectius de la Policia Autònoma, no pugui atendre adequadament el compliment de les tasques de custòdia, es plantegi aquest problema on estatutàriament s'ha de plantejar : a la Junta de Seguretat, i que s'impulsi la formació de nous efectius de la Policia Autònoma amb la finalitat que puguin complir totalment la tasca que estatutàriament els és encomanada.

I, segurament, aquesta és la resposta que nosaltres haurem de donar a les preguntes i a les incidències que vulguin portar les senyores i els senyors diputats pel que fa al compliment de les tasques de vigilància i seguretat, perquè no es pot prioritzar quelcom que correspon a la decisió política del Consell Executiu i molt concretament del Conseller de Governació.

I, segurament, no la repetirem, sinó que, segurament, hi afegirem una altra cosa : hi afegirem que, si no es produeix un

adequat finançament, evidentment, aquesta Moció quedarà sempre com un brindis al sol, i aquesta no és la voluntat política, gens ni mica, del Consell Executiu, i estic segur que tampoc de les senyores i els senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara caldrà donar la paraula als grups que no han intervingut. Per tant, començant pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'Il·lustre Diputat senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup Popular ha presentat una moció que, efectivament, és una qüestió que afecta molt les prioritats, és un fet puntual, però el senyor Esteve, que ha demostrat tenir, doncs, unes grans dots matemàtiques, ha sabut fer els càlculs, ha sabut extreure, punt per punt i fil per randa els costos i la resta; ha demostrat una cosa que ja sabíem, i que aquí s'ha parlat moltes vegades, i és que no hi havia hagut una voluntat política de fer les coses com corresponia en matèria de seguretat.

En fi, poques coses es poden afegir al que ha dit el senyor Esteve, i jo les he de compartir pràcticament totes; en tot cas, el que sí que he de fer és dir que jo voldria que aquest problema es plantegés ja a tot el que és seguretat de Catalunya, no només a l'ICS. En aquest sentit, doncs, jo estaria en desacord amb el que ha dit el senyor Camps. A mi em sorprèn sentir dir, ara, al senyor Camps que ells sempre han cregut —el Grup de Convergència i Unió— que les companyies privades de seguretat havien d'estar relegades i havien de ser... En fi, que no havien d'haver existit per suplir la Policia Autònoma. Em sorprèn moltíssim, perquè és una cosa que fa anys que ho estan fent. Es va començar a Catalunya Ràdio, que hi havia primer Policia Autònoma, després van posar unes companyies privades de seguretat —parlo ja de la passada legislatura—, i després es va tornar a posar Policia Autònoma perquè nosaltres vam intervenir amb una interpellació aquí. No hi ha hagut voluntat, gens, de poder evitar que hi haguessin les companyies privades de seguretat.

Amb 640 mossos d'esquadra, evidentment, no es pot fer res, però és que si hi ha 640 mossos d'esquadra és perquè vostès han volgut que n'hi haguessin 640, perquè era qüestió d'haver-ne fet més, i el senyor Esteve, amb els seus números, ha demostrat molt clarament que, essent molt més car un agent d'una companyia privada de seguretat, fets els números, avui dia hi haurien pogut haver uns quants milers de mossos d'esquadra que, altrament, se'ns havien promès; se'ns havien promès per part del Consell Executiu des de fa ja sis anys, i encara estem igual.

Bé, diu que hi ha unes prioritats i, en aquest cas, generalitza, volent dir que, bé, que hi ha altres coses a fer i que no es tracta només de la companyia de seguretat, i aleshores parla del finançament. Jo he vist declaracions als mitjans de comunicació, a Televisió Espanyola, principalment a TV3, ho he sentit per ràdio i ho he vist a tots els diaris, que el senyor Culler ha tornat molt content de les negociacions sobre el finançament a Madrid, i penso que una bona part, una part no massa important, potser seria més que suficient per poder augmentar el nombre de mossos d'esquadra en una quantitat que no sigui tan ridículament absurda com la de 640. I, després, també, el que em sorprèn és que es parli, en l'esmena que presenta el

Grup de Convergència i Unió, que la cosa es plantejarà al si de la Junta de Seguretat, donant-ho, això, com una mena de solució. Jo diria que més aviat és un pretext. Vostè sap perfectament que la Junta de Seguretat no funciona, no ha funcionat mai, no funciona, i dubto que mai pugui arribar a funcionar. Ho dic perquè és paritària i jo també ho vaig posar en la Moció nostra, però no és gens una qüestió determinant de l'èxit de la gestió.

Qualsevol cosa que es plantegi a la Junta de Seguretat —i vostès ho saben—, la part que representa la Generalitat sempre veu bloquejades les seves actituds per la part que representa l'Estat. El fet de ser paritària. Potser caldria que es fessin accions polítiques a Madrid, a fi i efecte que es modifiqués la composició d'una Junta de Seguretat que no té la menor eficàcia.

Bé, de tota manera, nosaltres votarem la Moció, tant si és exclusivament el text presentat pel senyor Esteve com si es tracta de la modificació que accepti el senyor Esteve, a tenor de l'esmena presentada per vostès.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Des de l'escó, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, molt bé.

El Sr. LUCCHETTI : El nostre Grup entén la justesa de la Moció que presenta el Grup Popular, però nosaltres també notifiquem que pensem que aquest és un tema que s'ha de veure en la seva globalitat, i que és un tema de prioritats, i que aquestes prioritats, nosaltres no estem en condicions de determinar-les, ni és el Parlament, tan sols, qui les ha de determinar, sinó quelcom que, segurament, no funciona bé, que és la política d'ordre públic del Consell Executiu. Nosaltres, el que sí que pensem és que és difícil per a nosaltres, des d'aquest Parlament, dir que aquesta és una prioritat. Aleshores, entenent que, efectivament, és una prioritat, però no sabem en quin ordre està, i que és un tema important, el que sí que és cert és que ens trobem davant d'un problema de recursos escassos i de grans necessitats a resoldre i, per tant, nosaltres —hi insisteixo—, acceptant la justesa de preocupació de fons que hi ha en la Moció, nosaltres no la votarem a favor, com, per altra banda, comunico que segurament ens abstindrem també quant a l'esmena, perquè la Moció és una Moció que ja està aprovada, pensem que és, per tant, una redundància i que el que ara cal no són mocions, sinó fets, i com que aquests fets no els veiem, la veritat també és que estem més predisposats a l'abstenció.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Partit Socialista de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS : Des de l'escó mateix, senyor President, si m'ho permet. Únicament, per manifestar el nostre acord i suport amb la Moció presentada pel Grup Popular, atès que té els mateixos objectius que la Moció que ara mateix el senyor Lucchetti venia a recordar-nos, aprovada pel Ple del Parlament en el darrer Ple, subsegüent a una interpellació, encara que té uns fets específics que la distingeixen i la diferencien d'aquella Moció ja aprovada, i és que es refereixen directament a un am-

bulatori de la Mina i, després, que es faci en el termini d'un mes informació a la Comissió de Justícia.

Per aquests motius i per estar d'acord amb els objectius que persegueix la Moció, de la mateixa manera que la Moció que ja vàrem aprovar en el darrer Ple del Parlament, per manifestar el nostre acord amb aquesta Moció, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, en aquest moment cal donar la paraula a l'Illustre Diputat proponent de la Moció, perquè fixi la seva posició respecte a l'esmena.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies. Agraint la flor del senyor Camps de la meua experiència parlamentària, que és, evidentment, molt més minsa que no pas la seva i sorprès del posicionament avançat per part del PSUC a un problema promogut, precisament, pels treballadors de l'ICS i en un barri tan deprimit com el de la Mina, cal dir que nosaltres mantenim íntegra, senyor President, la nostra Moció, Moció que creiem que no s'ha allunyat en absolut del plantejament inicial i que no mereix, en absolut, el qualificatiu de «nova interpellació», com se'ns ha atorgat per part del Grup de la majoria, ja que, en definitiva, la nostra explicació era una explicació respecte als costos que justificava la presentació de la Moció.

Dit això, cal precisar només un punt més, i és que, malgrat que el nostre Grup, autor de la Moció, en el seu moment ha deixat palesa davant de la Cambra la seva predisposició respecte a l'acceptació d'unes fórmules transaccionals, que semblava que hi era, no m'ha semblat entendre pas, per part del Grup esmenant, que estigués disposat a acceptar aquesta mà estirada que, públicament ho he dit en dos cops del passatge, he dit : retirant el segon punt i incorporant les esmenes en la seva integritat, per ser coherents amb la Moció anterior i, per altra banda, fent la modificació.

Com que aquest oferiment nostre d'acceptació transaccional, si no ho he entès malament, no ha estat acceptat, senyor President, ens veiem obligats a mantenir la Moció tal com ha estat substanciada.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, si no hi ha cap altra intervenció, anem a sotmetre a votació la Moció presentada pel Grup Popular. *(Pausa.)*

Bé, els qui siguin favorables a aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi siguin contraris?

Els qui s'abstinguin?

La Moció ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Reorganització del Govern

Passem ara a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Reorganització del Govern, presentada pel Diputat Honorable senyor Lluís Armet, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula per defensar-la.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta Moció surt com a conseqüència de la intervenció que el President del nostre Grup parlamentari, Raimon Obiols, va fer en el Ple de la Cambra.

Es diu que, a vegades, en política, i també en les situacions

personals, cal que succeeixi un fet insòlit, espectacular, perquè ens obligui a una certa rectificació. A ningú se li escapa que el fet que interpellacions substanciades per qualsevol Grup de la Cambra arribin a substanciar-se en aquest Ple en uns terminis que van de dos a sis mesos no deixa de ser una situació insòlita i, jo diria, fins i tot, no volguda per cap dels membres d'aquesta Cambra.

En aquesta Moció nosaltres hem volgut donar una sortida operativa al que poden ser fets similars als que varen succeir com a conseqüència d'una reorganització governamental i, en aquest sentit, s'assenyala que : «en els supòsits de reorganització, crisis o canvis en la composició del Consell Executiu, el President de la Generalitat n'informarà el Ple del Parlament, per al corresponent debat, en el termini màxim de deu dies.» És a dir, situem el que es preveu com a informació del President de la Generalitat al Parlament quan hi ha un canvi de Govern amb la presència del President de la Generalitat, l'obertura d'un debat, és a dir, situem aquest Parlament dins del que és la normalització democràtica en qualsevol país : quan hi ha un canvi de govern, òbviament, dóna lloc a un debat, amb independència que el conjunt de grups parlamentaris sollicitin aquest debat i, per tant, que sigui el President el que prengui la iniciativa en relació amb aquest tema.

En pujar avui aquí voldria dir que, com a portaveu del Grup Socialista, pujo amb una inequívoca...

El Sr. PRESIDENT : Permeti'm, Honorable orador, que reclami l'atenció i el silenci de la Cambra.

El Sr. ARMET : Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Pot prosseguir.

El Sr. ARMET : Moltes gràcies. Pujo amb una inequívoca voluntat de situar la defensa de la nostra institució nacional, el Parlament de Catalunya, per damunt de qualsevol consideració partidista; pujo amb la convicció que la majoria, per no dir la totalitat individual dels membres d'aquesta Cambra, veuen la necessitat que hi hagi una adequació entre els problemes que expressa la societat catalana i aquest Parlament i que no es produeixi aquesta situació, que hem qualificat que el nostre Parlament o la nostra Cambra representativa sovint fa d'hemeroteca o és el final d'un circuit molt llarg, quan tot aquest conjunt de problemes s'han ventilat al marge de la nostra Cambra representativa.

N'estic convençut. He parlat al llarg d'aquests dies amb molts representants de diverses forces parlamentàries i tothom veu la necessitat de superar aquest *impasse*.

Jo crec que votant aquesta Moció es vota la sortida puntual davant d'un tema que sabem que es produirà els propers mesos, que és una nova reorganització o crisi de Govern, la qual cosa vol dir que ens anticipem a aquest fet i demanem que el President de la Generalitat vingui aquí a informar; per tant, donem una solució puntual i operativa, però pujo evidentment amb un estímul addicional, tenint la certesa absoluta que aquest tema cal resoldre'l, que aquest tema —crec jo— es resoldrà, que aquest tema exigeix que tots plegats situem els interessos del Parlament per damunt dels interessos partidistes i, amb aquesta confiança els demano la votació per aquesta Moció puntual, però amb l'esperança i la certesa que aquest tema tindrà una solució positiva.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Com que no s'ha presentat cap

esmena, passem ja directament al debat de la Moció, i, per això, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... Del Grup Mixt no hi ha cap petició de paraula? Bé. Del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? (*L'I. Sr. Alay demana per parlar.*) L'Il·lustre senyor Alay té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo he llegit el text de la Moció i he escoltat ara molt atentament el que ha explicat el senyor Armet i no veig massa una relació entre causa i efecte, és a dir, no veig massa si el que explicava es referia al que estava escrit.

De totes maneres, jo voldria dir al senyor Armet que l'article 125, apartat 2, del Reglament, diu que quan hi ha un canvi en el Govern el President de la Generalitat, doncs, ha de donar-ne compte al Parlament, i això, entenc jo, literalment, que es tracta que ho faci saber al Parlament, deu ser una carta adreçada a la Mesa del Parlament o al President del Parlament, i aquí s'ha acabat el bròquil.

En fi, jo no veig cap necessitat que, si el senyor Pujol canvia un conseller o bé un conseller dimiteix, doncs, cada vegada s'hagi de fer un debat de les causes; l'ha canviat i s'ha acabat. (*Remor de veus.*)

Miri, a Madrid, el senyor Boyer, eh?, una persona molt seriosa, però, en fi, que es prodiga molt als mitjans de comunicació, doncs, també va ser substituït i no crec pas que el President del Govern —que no sé per què se'n diu President del Govern, per a mi seria Primer Ministre—, doncs, no entenc per què no va anar també al Congrés dels Diputats a explicar les raons i la resta.

Hi havia un altre ministre —molt simpàtic, per cert—, i del qual cada dia en sortien dos acudits, el senyor Morán, i també va ser substituït, i el senyor Felipe González no va pas anar a explicar i a ningú se li va ocórrer —i si a algú se li va ocórrer demanar-ho, crec jo que feia molt mal fet—, perquè em penso que els parlaments tenen altres tasques a fer bastant més importants que entretenir-se en aquestes coses. (*Remor de veus.*)

Miri, és sorprenent..., no, no facin gestos estranys, perquè ara els vaig a explicar una cosa. Fa uns dies vaig estar a Madrid amb un company d'aquest Parlament, precisament per anar a defensar una Proposició de Llei per a la Modificació de l'article 520 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, i ens vam adonar que a Madrid hi ha el costum que, en fi, fins i tot els grups parlamentaris aplaudeixen els diputats que intervenen, i a mi em va fer certa gràcia, eh?; es fan rumors i demés —cosa que també veig que es fa aquí—, però em penso que no cal ni fer gesticulacions, perquè és una cosa que no diu massa al decòrum d'aquesta Cambra. (*Rialles, remor de veus i xiulets.*)

El Sr. PRESIDENT : Perdó, perdó, jo prego a la Cambra que es mantingui en silenci i amb una actitud correcta, però també prego a l'Il·lustre orador que no usurpi les funcions de la Presidència. (*Fortes rialles.*)

El Sr. ALAY : Demano excuses al senyor President. (*Rialles.*) Bé, he volgut només, en fi, respondre a unes actituds que a mi no m'havien agradat i comprenc, naturalment, que se m'hagi cridat l'atenció, i expressar simplement que el nostre Grup, sentint-ho molt, votarà en contra de la Moció presentada pel Grup Socialista, per entendre que no s'adiu ni s'escau, en fi, una compareixença del tipus que demanava.

Moltes gràcies, senyor President.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Armet, com vol que el President de la Generalitat ens vingui a explicar els canvis de consellers quan la seva presència en aquesta Cambra és extremament escadussera? (*Rialles.*) Com pot plantejar en una Moció que aquests canvis sovintejats que hi ha hagut en els darrers mesos de consellers siguin explicats a la Cambra quan, com ha evidenciat el nostre Grup parlamentari en el debat d'octubre, el President de la Generalitat puja a aquesta tribuna una vegada l'any i perquè l'obliga el Reglament del Parlament de Catalunya? Nosaltres, la seva Moció la trobem curta, perquè les exigències que s'haurien de fer al President de la Generalitat respecte a aquest Parlament van bastant més enllà que donar notificació dels canvis de consellers.

Nosaltres repetim tranquil·lament que ens sembla vergonyós la renúncia que hi ha per part del President de l'Executiu de Catalunya d'utilitzar el Parlament com una Cambra de responsància i de debat democràtic pluralista, i establir una separació de treball polític a Catalunya entre fer política per al territori, com pot fer ell, mentre els diputats de Catalunya, que representen el poble de Catalunya estan aquí entretinguts en qüestions que no deuen ser considerades de prou entitat per al treball del Govern de Catalunya.

No és el Reglament del Parlament de Catalunya, senyor Alay, que parla de quan el President ho ha de notificar; és l'anomenat Estatut Interior o Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, i diu, textualment : «que ha de notificar». Fou el Grup del PSUC qui aleshores —i d'això ja fa uns quants anys— va plantejar que hi hagués més que notificació. Seria curiós analitzar el dret comparat sobre aquest tema, i, com vostè ha dit, trobem molt proper a nosaltres el cas de les Corts Generals, on el Govern espanyol no té cap obligació —el President del Govern— d'informar en debat sobre canvis —i purament i simplement hi ha també l'obligació de notificació—, i l'Estatut Interior, que, entre altres coses, fou inspirat en aquesta mateixa legislació.

Nosaltres creiem que els parlaments —com en altres situacions succeeix, com en sistemes democràtics i republicans de major arrelament que el nostre passa— haurien de tenir un protagonisme major respecte al control de l'Executiu; no tot el dret comparat és a favor d'aquesta opinió, però sí que, en aquelles situacions on hi ha majors elements de progressisme en les constitucions, succeeix així. Seria bo que a Catalunya anéssim per aquest camí. I per això nosaltres votarem afirmativament la Moció.

Però, dissortadament, no veiem ni el més mínim signe, per part de l'actual majoria, de fer compliments com el que planteja la Moció o d'altres. Se'ns pot dir, com se'ns va dir en el debat general que «vagin proposant, que ja ho considerarem.» Avui anirem veient com ho consideren.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Fernández.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ja saben els senyors diputats que, des

d'Aliança Popular, no som precisament partidaris de prodigar l'elogi en relació amb les actuacions que porten, a nivell de les Corts Generals, els socialistes, perquè són els que —tots ho sabem— estan governant Espanya. Però hem de reconèixer algunes coses. Per exemple, jo avui estava llegint en els mitjans de comunicació que ahir el Ministre de l'Interior, el senyor Barrionuevo, havia comparegut a iniciativa pròpia davant la Comissió corresponent del Congrés dels Diputats, per explicar el remodelatge del seu Departament. Tots sabem que s'ha canviat el Secretari d'Estat de la Seguretat, el Subsecretari del Ministeri, el Director General de la Policia, el Director General de la Guàrdia Civil; no ha canviat el Ministre, i el Ministre de l'Interior ha entès que al Congrés dels Diputats li interessava saber, de boca del mateix Ministre, per què s'havien fet aquests canvis del seu Departament. No estem parlant d'una crisi de govern, no estem parlant d'un canvi de ministres; estem parlant dels canvis en un Departament, i el Ministre, a iniciativa pròpia, ho ha explicat davant el Congrés dels Diputats. Dic això perquè quedi clar que aquí, efectivament, tampoc nosaltres fem d'això qüestió partidista, i si hem de reconèixer a uns altres, que són adversaris polítics nostres a nivell de tot l'Estat, unes realitats, estem disposats a reconèixer-les.

En tot cas, del que estem parlant és del Parlament de Catalunya; estem parlant del Parlament de Catalunya, i per a mi, d'entrada, el que és sorprenent és que això s'hagi de discutir, i que diputats d'aquest Parlament no estiguin disposats a acceptar que tenim el dret, absolutament el dret, de conèixer directament, de boca del mateix President de la Generalitat, per què fa uns determinats canvis en el seu Govern.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

I ho dic amb tota sinceritat : no ho entenc, perquè hem de recordar que, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, al Parlament de Catalunya li correspon l'impuls i control de l'acció política i de govern. El President de la Generalitat és investit per aquest Parlament. Hi ha un debat, el debat d'investidura; després d'aquest debat d'investidura hi ha una votació, i el President de la Generalitat surt investit perquè té la majoria suficient com per governar. I s'entén que, en funció d'aquest debat, on ell presenta el seu programa de govern, després forma un Govern. Nosaltres tenim, ja, els arguments polítics; tenim, teòricament almenys, coneixement de quines seran les línies polítiques, l'orientació política global d'aquest Consell Executiu que formarà el President un cop investit per aquest Parlament, i a partir d'aquí ja podem impulsar i controlar l'acció política i de govern, perquè hi ha hagut aquest debat previ. Si després, en ús de les seves facultats —que ningú discuteix—, el President de la Generalitat considera que ha de remodelar, que ha de canviar el seu Consell Executiu, ja no políticament, sinó racionalment, nosaltres hem de conèixer directament els motius polítics d'aquests canvis i, en definitiva, en quina mesura aquests canvis suposaran un canvi de la línia política d'aquest Govern que, teòricament ja la coneixíem a partir del debat d'investidura. I això, estic parlant des d'un punt de vista estrictament racional; perquè si nosaltres hem d'impulsar i controlar l'acció d'aquest Govern i aquest Govern ha canviat, hem de conèixer primerament, hem de conèixer, en primer lloc, els motius d'aquest canvi i —hi insisteixo— en quina mesura aquests canvis suposaran una variació en la línia

política del Consell Executiu del Govern de la Generalitat. I això, per a mi, és —hi insisteixo— un argument estrictament racional. Políticament, el tema va més enllà, lògicament; el tema va més enllà.

I, en el cas concret d'aquesta Moció, haig de dir que és evident que hi ha coses discutibles : podríem discutir si és al Ple o en Comissió on s'hauria de donar aquesta explicació; si són deu, set dies o quinze dies. Això és d'indole menor. El que és important per a nosaltres és el significat polític d'aquest debat i, en definitiva, el contingut d'aquesta Moció.

Si nosaltres acceptem que el Parlament és només un convidat de pedra davant d'esdeveniments d'aquest tipus, i s'ha d'assabentar d'aquestes coses a través dels mitjans de comunicació, o el Parlament té suficient autoritat moral i política, en un sistema de democràcia parlamentària com és el nostre, com per conèixer directament, i no a través dels mitjans de comunicació, els motius que justifiquen un canvi de govern.

I, després, el dret comparat és evident que ens dóna moltes fórmules, però, en definitiva, nosaltres aquí hem de crear el nostre dret parlamentari. I jo crec, sincerament, que no és acceptable la teoria que el President de la Generalitat pot canviar el que vulgui del seu Govern, i després no té per què explicar res al Parlament. Si aquí cada dia presentem preguntes orals, preguntes escrites, interpellacions, mocions, sobre coses molt casuístiques, que no se'ns digui que no és important, i justifica una iniciativa parlamentària, el canvi del Govern de la Generalitat. I si això es donarà sempre, per què evitar-nos, per què no estalviar-nos aquestes iniciatives parlamentàries, i ja endegar una moció d'aquest tipus i, fins i tot, incloure això en l'Estatut Interior o en el Reglament de la Cambra, de tal manera que, cada vegada que es produeixin esdeveniments d'aquestes característiques, el President, a iniciativa pròpia, vingui a explicar això davant el Parlament de Catalunya.

En definitiva, per a nosaltres, és un problema de racionalitat, és un problema d'entendre què és el Parlament de Catalunya en el conjunt del sistema polític nostre i, en definitiva, el de salvaguardar, claríssimament, la dignitat d'aquesta Cambra.

Jo entenc perfectament que el President de la Generalitat ha d'explicar a l'opinió pública, a través dels mitjans de comunicació, aquests canvis. Això ho fa el President de la Generalitat, ho fa el President del Govern espanyol i ho fan, lògicament, tots els titulars dels executius de tot el món democràtic i, fins i tot, no democràtic, lògicament; però, en definitiva —hi insisteixo—, crec que el Parlament, d'acord amb una lectura completa del que són els nostres textos legals, té el dret d'assabentar-se directament del perquè d'aquests canvis. I, en definitiva, el debat serveix per a això. Si el canvi és només fruit d'una dimissió que ha presentat un conseller, i no té més complicació política el tema, doncs, ja quedarà clar això en el decurs del debat; ningú es *rasgará las vestiduras* —no sé com es diu això en català. Però, en definitiva, aquest és el problema; al llarg del debat això s'aclarirà. Si realment la substitució dels consellers el mes de desembre —crec recordar—, senyors Sanuy i Rigol, era una dimissió i no tenia més importància, doncs bé, per això està el debat, per aclarir aquestes coses; ja es veurà després si és veritat o no. Si, després, els canvis que hi ha hagut en una altra ocasió, tenen, sí, ja més alçada política, i tenen més contingut polític, i poden condicionar realment, en el futur, l'orientació política del Govern, del Consell Executiu,

ja es veurà després si és veritat o no. Si, després, els canvis que hi ha hagut en una altra ocasió, tenen, sí, ja més alçada política, i tenen més contingut polític, i poden condicionar realment, en el futur, l'orientació política del Govern, del Consell Executiu, ja es veurà en el debat; per això està, precisament, el debat. Ningú et fa cap tipus de judici d'intencions; però, en definitiva, crec que aquesta actitud obscurantista, això que els grups parlamentaris, les forces polítiques de Catalunya s'hagin de posicionar davant d'aquestes circumstàncies, davant d'aquests fets polítics, perquè, lògicament, el que passa és que després vénen els mitjans de comunicació a preguntar-nos a tots nosaltres: «Què opina Alianza Popular en relació amb aquests canvis?», i ens hem de posicionar en relació amb el que hem llegit en els diaris. Això no és normal, això no és lògic. El que és normal, el que és lògic, el que és correcte, és que els grups parlamentaris es puguin posicionar en un debat oficial en el Parlament de Catalunya, sentint, de veus del mateix President de la Generalitat, les explicacions d'aquests canvis, i la votació resultant és la que, en definitiva, ja tots coneixem, d'entrada; però, en definitiva, la votació, d'alguna manera, expressa quin és el parer de la Cambra en relació amb aquests teòrics i hipotètics remodelatges.

Jo crec que, amb actituds d'aquest tipus, rebutjant iniciatives d'aquest tipus, s'està devaluant el paper del Parlament; s'està devaluant el paper de la Generalitat, perquè, en definitiva, el Parlament és una institució integrada a la Generalitat de Catalunya; s'està devaluant la democràcia parlamentària catalana, i jo crec que el President de la Generalitat, en primer lloc, i després el Grup que en aquests moments dona suport al Govern de la Generalitat, són els primers interessats que això no passi, que es devaluï el paper del Parlament, que es devaluï el paper de la Generalitat i que es devaluï, en definitiva, el sistema de democràcia representativa parlamentària que nosaltres tenim aquí a Catalunya. I, per això precisament, perquè no volem això, votem a favor d'aquesta Moció, i crec, sincerament, que sense cap ànim partidista, vostès també haurien de votar a favor d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se en nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, es plantegen —s'han plantejat en substanciar aquest debat— dos tipus de problemes. Un problema és el de l'agilitat de les tasques d'aquest Parlament, la conveniència que aquest Parlament estigui amatent a la realitat que envolta la societat catalana, de la qual neix i a la qual es dirigeix i, en aquest aspecte, jo he de felicitar, molt honestament, la intervenció, plena de democràcia i de sentit patriòtic i de responsabilitat política del senyor Armet, amb el qual coincidim plenament. Hi coincidim plenament perquè és molt evident que el Parlament necessita estar connectat amb aquesta realitat, i necessita d'estar-hi amb una agilitat que, sovint —i la interpellació que ara substanciem segurament n'és una mostra—, no s'adequa al *listing* que hauria de ser l'exigible en una cambra viva com hauria de ser el nostre Parlament, i comestic segur que es trobaran les fórmules adequades perquè pugui esdevenir-hi en un termini breu.

Un altre punt —i això ja són figues d'un altre paner— és la qüestió de si l'Executiu, si el President de la Generalitat, si el Primer Ministre, si el cap de Govern, ha d'informar o no ha d'informar, amb una immediatesa, la que sigui, i en el si d'un debat polític, sobre els canvis governamentals.

I aquí les posicions polítiques poden ser absolutament opinables. Jo, particularment crec que seria bo que fos així, que és bo —parlem genèricament— que l'Executiu, dintre d'un debat polític, expliqui els seus canvis de Govern, és lògic, és democràtic; ara, senyor Fernández, no em posi l'exemple del senyor Barrionuevo, en la seva compareixença d'ahir, perquè el senyor Barrionuevo, en explicar els seus canvis governamentals —i l'invito que llegeixi la premsa o parli amb els seus companys de Madrid—, a part de dir..., la seva explicació política ha estat tan substancial en explicar allò que ha canviat els seus caps ministerials perquè «de Santurce a Bilbao viene por toda la orilla» (*remor de veus*), i no pot..., vull dir, que no... que a vegades valen més compareixences que, d'altra banda, són obligades al Parlament de Madrid de sis mesos, cada sis mesos.

Però, en fi, no es tracta de fer greuges comparatius, perquè no és aquest el problema. El problema —i repeteixo que en la filosofia estariem segurament d'acord amb la intervenció, amb la Moció— és que la intervenció ha de ser congruent amb la interpellació que es va fer en el seu dia, i ho és. Però és que ha de ser... necessita un altre requisit. Necessita que aquesta Moció no vulneri, formalment, les lleis que emparen el nostre nostre estatutari.

I, certament, aquesta Moció, seria adequada si no vulnerés l'Estatut Interior. I jo vull recordar —i ho deia el senyor Ribó, i tenia raó, tenia raó en això, tenia raó; *Diari de Sessions* pàgina 92, sessió plenària número 39 del 10 de març del 82—, que vostè es va quedar sol demanant que hi hagués aquesta informació, i que es va quedar sol en Comissió, perquè en el Ple també va votar unànimement en la votació, que, per cert va fer un torn de defensa en Comissió... no, perdó, Alianza Popular no hi era; però el senyor Vicenç Capdevila va fer una gran intervenció, explicant... (*Remor de veus*.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau. Silenci, senyors diputats.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Rememorava el *Diari de Sessions*...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Per favor, silenci.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Bé, en tot cas, l'article 62 de l'Estatut Interior, que marca una simple comunicació, una comunicació exactament com en l'article 64, és a dir, certament vostè va lluitar —parlamentàriament parlant— perquè el Consell Executiu, el Govern, es veiés obligat, o molt concretament el President, que hagués de donar compte en un debat, explicar les raons, i tots els grups de la Cambra, fins i tot el seu en el Ple, van considerar que la simple comunicació era suficient.

I, evidentment, per resumir i per acabar, jo voldria dir que estariem segurament d'acord amb la filosofia que porta la Moció, en la seva globalitat i en el seu context, però que no podem, a través d'una Moció, seriosament, modificar l'Estatut Interior. I per això nosaltres no podem donar, en absolut, la votació favorable a la Moció que se'ns presenta.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyor diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Sotmetem, tot seguit, a la consideració dels senyors diputats la Moció presentada pel Grup Socialista, que l'ha presentat el senyor Lluís Armet.

Diputats que estiguin a favor de la Moció, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

La Moció sotmesa a votació ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre el Compliment
de la Resolució 22/I del Parlament
de Catalunya**

Passem ja al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció presentada pel senyor Esteve Tomàs, a qui tinc el goig de donar la paraula. *(Rialles.)*

El Sr. TOMÀS : Gràcies, per aquesta deferència, senyor President. Senyores i senyors diputats, per substanciar la Moció subsegüent a la interpellació que vaig realitzar en el darrer Ple, que era entorn de les conclusions de la Comissió d'Investigació de les Centrals Nuclears que, al seu dia, va constituir aquest Parlament. De totes maneres jo voldria dir, d'entrada, que la presentació d'aquesta interpellació i d'altres iniciatives legislatives del meu Grup ha tingut una virtut, que és reobrir en el si d'aquest Parlament, allò que està al carrer entorn de la qüestió de les centrals nuclears, del seu impacte, de la seva seguretat, de la bondat d'aquest tipus d'instal·lacions, etcètera, etcètera. Per tant, diem que una primera conseqüència d'aquesta iniciativa ha estat aquesta reobertura, cosa que a nosaltres ens satisfà moltíssim.

Però, en aquest cas, empalma, precisament, amb el que ja es va debatre en aquest Parlament quan es va decidir crear aquella Comissió, i jo voldria recordar molt puntualment, per què el Parlament de Catalunya va, al seu dia, crear aquella Comissió. Aleshores, abans de l'any 1980 i l'any 80 hi havia una preocupació aquí a Catalunya, a causa de l'alta concentració de centrals nuclears que s'estaven construint, entorn de l'accident que es va produir als Estats Units, l'accident de Harrisburg, o el de les tres milles, que precisament va merèixer una especial atenció del Consell Executiu de la Generalitat que, aleshores, presidia l'Honorable President senyor Tarradellas i que, fins i tot, va demanar l'elaboració d'un estudi, d'un dictamen a un prestigiós investigador català perquè informés el Consell Executiu sobre el determinat tipus de conseqüències en accidents d'aquella naturalesa.

Hi havia aleshores també una preocupació molt important respecte a l'atorgament de les llicències en un conflicte entre si l'obra disposava o no de llicències per part dels municipis i per part de la Junta d'Energia Nuclear —estic parlant del 1980. Hi havia també una preocupació molt gran respecte a la naturalesa de les obres, les instal·lacions, de dubtes raonables, circuits, vàlvules, el canvi en els sistemes de refrigeració d'aquestes centrals nuclears i, sobretot, perquè, precisament, les centrals nuclears d'Ascó es van construir amb referència a una altra central, que és la central de North-Anna, als Estats Units i es

donava la circumstància que, quan aquella central ja feia quatre o cinc anys que estaven produint energia elèctrica, les centrals en construcció aquí, a Catalunya, encara estava en fase de construcció, la qual cosa vol dir que hi havia una preocupació, realment, si és que a les obres, si a les instal·lacions se seguia un bon camí o no, o hi havia problemes en aquest tipus de construccions.

Una altra preocupació era l'impacte que aquestes centrals nuclears podien produir en àrees molt properes, en aspectes com el del medi ambient, en aspectes econòmics, en aspectes psicològics a la població, en l'alteració dels productes agraris, etcètera. Una cinquena preocupació era la manca d'estudis que hi havia a Catalunya de l'activitat sísmica a casa nostra, molt especialment quan les centrals nuclears estaven ubicades en una presumpta falla sísmica important i que la manca absoluta de dades generava aquest tipus de preocupacions en el carrer i en el si d'aquesta Cambra.

I, finalment, un tema clau en tot tipus d'instal·lació altament perillosa com és una central nuclear, és el tema de la seguretat i que, aleshores, no hi havia encara elaborat un pla d'emergència, un pla de seguretat per a aquelles centrals.

Això va motivar la creació d'aquesta Comissió, una Comissió que va estar treballant nou mesos i fruit d'ella és quan es varen votar en aquest Parlament un conjunt de conclusions —setze— que eren en bona part presentades per la majoria que donava suport al Govern del 80-84, i que, en bona part, tampoc part d'elles van ser votades per nosaltres perquè les vam considerar, aleshores ja, insuficients.

Però, de tota manera, són les conclusions que va aprovar aquest Parlament, són les conclusions que el Consell Executiu de la Generalitat estava obligat a complir. Han passat sis anys i mig des d'aquelles conclusions, per tant, temps més que suficient perquè el Consell Executiu, i temps suficient, malgrat que alguna de les conclusions requerien temps, perquè el Consell Executiu complís les conclusions aprovades en aquell Parlament.

Però aleshores, ja en el moment que vaig fer la interpellació, em vaig dirigir especialment al Conseller d'Indústria en crítiques molt específiques d'aquelles conclusions que feien referència a competència exclusiva de la Generalitat. Precisament vaig evitar de tractar aquelles conclusions que, al nostre entendre, al meu entendre, no pertanyien exclusivament a les competències de la Generalitat, o que bé eren simplement punts de referència. En aquest cas, per exemple, no em vaig referir a conclusions com la de les inundacions, o l'expansió dels terrenys, o les centrals de referència, ni tampoc al tema de residus i processament, o el desmantellament de centrals, les zones d'explosió, el tema de militarització de les centrals, etcètera, etcètera.

Per tant, em vaig centrar molt en un conjunt de conclusions que jo demanava que em fossin respostes de forma clara, contundent per qui té la competència de fer-les complir, que no és altre que el Govern de la Generalitat.

Precisament, la resposta del Conseller d'Indústria penso que va ser modèlica en el sentit que no va respondre absolutament res del que jo li preguntava, va ser modèlica perquè desconeixia absolutament quines eren les conclusions d'aquella Resolució i que, fins i tot, li vaig recordar que ell era Diputat del Parlament quan vam discutir aquelles conclusions, per tant, se n'ha-

via de recordar segurament més que altres consellers que no formaven part del Parlament en aquells anys i que, per tant, em va contestar amb respostes i vaguetats. I quan es respon des del Govern amb respostes i vaguetats vol dir que no s'ha complert, en absolut, cap de les responsabilitats que aquest Parlament va designar al Consell Executiu.

Jo, sincerament, hauria preferit no presentar aquesta Moció, per dues raons: la primera és que voldria dir que el Consell Executiu respecta, hauria respectat en aquest cas singular les decisions d'aquest Parlament, la qual cosa ens hauria satisfet a tots i a mi personalment, perquè voldria dir que el Consell Executiu ha respectat unes decisions d'un Parlament que van ser conseqüència de nou mesos de llargs, durs, difícils treballs d'aquella Comissió d'Investigació. Però, en un segon lloc, perquè ens hauria demostrat que nosaltres teníem un Govern sensible a unes qüestions tan importants i tan delicades com és el tema de les centrals nuclears que demanen especial atenció per als successius problemes que han sorgit en aquest tipus d'instal·lacions en el conjunt del món, i que molt recentment tenim, per exemple, tota la qüestió de l'accident de la central nuclear de Txernòbyl, la qual cosa vull dir que si hagués tingut un govern sensible a aquest tipus de qüestions, segurament jo avui no em veuria obligat a presentar aquesta Moció en aquest Parlament.

Per tant, la meua Moció, que demano que sigui aprovada, té una intenció, fonamentalment una intenció, un canvi d'actitud del Govern de la Generalitat respecte al tema nuclear, un canvi d'actitud del Consell Executiu entorn d'un tema tan important, que tanta polèmica està suscitant, que tanta polèmica suscitarà en el futur i que té l'obligació d'afrontar a partir de les seves possibilitats, però d'afrontar moralment perquè és la responsabilitat del nostre Govern.

Precisament en aquelles conclusions i en el que demano a la Moció, demano simplement aquest canvi d'actitud del Consell Executiu. Al meu entendre, un vot negatiu a la nostra Moció significaria que aquest Parlament, en aquesta votació d'avui, invalida les conclusions que es van aprovar el 30 de juny de 1980, i dic això perquè no he fet intencions del que deien les conclusions, sinó perquè, en la seva majoria, m'he limitat, i especialment en el segon punt, m'he limitat a copiar íntegrament aquelles conclusions.

Del seu vot dependrà si aquest Parlament, si la majoria d'aquest Parlament, invalida, deixa sense efecte, anul·la aquelles conclusions aprovades el 1980 i que això significa un canvi d'actitud regressiu de la majoria d'aquest Parlament i, per tant, també del Consell Executiu, o bé aquest Parlament es reafirma en aquelles conclusions i, per tant, demana al Consell Executiu que compleixi allò a què està obligat, especialment en aquelles conclusions que són les que depenen, únicament i exclusivament, del Consell Executiu de la Generalitat. És en aquest sentit que la meua Moció té dos punts, en primer lloc constatar l'incompliment del Consell Executiu pel que fa referència a les conclusions segona, quarta, sisena, vuitena, dotzena, catorzena i setzena d'aquella Resolució i instar el Consell Executiu que les compleixi en la mesura de les competències exclusives o de les competències compartides que té en la majoria dels casos.

Moltes gràcies, res més, senyor President; senyores i senyors diputats.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Comença el debat de la Moció a la qual ha presentat una esmena el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a presentar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, efectivament hem presentat una única esmena, que és una esmena d'addició en el sentit que: «atès», llegeixo textualment, «que les centrals nuclears d'Ascó estan funcionant sense sessió de proves prèvia a la posada en marxa» —cosa que d'altra banda, està obligat a fer, per Llei, el Govern—, «s'insta el Consell Executiu a reclamar a l'Administració central la celebració d'una sessió de proves, urgent i completa, del Pla d'Emergència Exterior d'aquelles centrals nuclears.» Això no és res més que una part d'una de les conclusions d'aquell debat de l'any 1981, concretament el número 12 de la Resolució 22/I, aspecte que els proposants de la Moció no s'havien recordat de col·locar en el text i que nosaltres repassant-lo hem tingut a bé col·locar.

Dic això en to de broma, perquè, és clar, si nosaltres hem fet aquesta esmena —i en volíem fer més, però haurien estat esmenes de detall tècnic—, al nostre punt de vista, que es digui «que vetlli pel control de la qualitat dels edificis» és incert, és en tot cas —diguem-ne— no plenament exacte. El que li demanàvem l'any 81 és que seguís, juntament amb la Junta d'Energia Nuclear, el control de qualitat, perquè la Generalitat, el control de qualitat directe, no el pot fer. Com també possiblement volíem fer una esmena tècnica a la lletra g) del punt 2. Entenem que tampoc recollia segurament estrictament el que era la resolució d'aquell dia, entenem que haurien estat esmenes menors que haurien pogut diluir la que finalment hem presentat, que és la que volíem sotmetre a la consideració, en primer lloc, del Grup proponent de la Moció i, en segon lloc, de la resta de senyores i senyors diputats.

L'altre dia el senyor Hortalà deia, des de la tribuna: «La Generalitat no té competències en aquest tema.», m'estic referint al Pla d'Emergència Exterior. Això és fals, rotundament fals, no és veritat, no és veritat. La Generalitat té competències en el Pla d'Emergència Exterior com ho demostra el fet que dels tres grups que funcionen en el Pla d'Emergència, el sanitari, el radiològic i el logístic, dos d'ells, el sanitari i el radiològic, estan presidits per a un alt càrrec de la Generalitat de Catalunya i, per tant, té competències.

I té competències en matèria de carreteres, i té competències en matèria d'hospitals —per un cas hipotètic i mai desitjable d'evacuació— i té competències en matèria d'Administració local, i té competències en matèria de servei de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya, i té competències en matèria de contaminació per exposició en el camp agrícola i, més endavant, en el camp comercial. Per tant, té competències en el Pla d'Emergència Exterior de les centrals nuclears d'Ascó i de Vandellòs. I si no en té, jo faig un prec al Consell Executiu que és que es retiri dels òrgans gestors del PENTA, si no en té, però si en té, cal que hi sigui. I si hi és, cal que hi sigui amb totes les conseqüències, i això vol dir assumint les seves responsabilitats, no fent la viu viu com ha fet fins a la data. Perquè, és clar, davant de la pressió ciutadana, a l'entorn de la necessitat de modificar el PENTA, el Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona, el Consell Executiu el que fa és fer això, fer

com si no hi fos, demostrar com si no hi fos, les competències són de l'Administració central, nosaltres no hi tenim res a veure, Déu mos en guardi!, tant de bo, ja voldríem nosaltres tenir aquestes competències, però, evidentment, no es reclamen —i aquí hi ha la de protecció civil per demostrar-ho.

En qualsevol cas el que pretenem amb aquesta Moció és : primer, denunciar el fet —amb aquesta esmena a la Moció— que les centrals nuclears d'Ascó —i podríem afegir-hi la de Vandellòs, però com que la Moció no fa referència a aquesta ens ho hem estalviat— estan funcionant sense que s'hagi complert la normativa legal vigent en el conjunt de l'Estat que, prèviament a la posada en marxa, s'hagi fet una sessió de proves de funcionament del Pla d'Emergència Exterior. Com s'ha d'haver fet la sessió de proves si encara no hi ha Pla d'Emergència Exterior d'aquelles centrals? Com s'ha d'haver fet? Se'n va fer un, en el qual van participar alguns Il·lustres diputats d'aquesta Cambra, no el que els parla, que es va negar a assistir-hi, perquè allò era una absoluta paròdia de simulacre d'evacuació nuclear, en què l'exercit estava avisat des d'una setmana abans de quin dia es produiria l'accident, en el qual les forces de seguretat sabien, des de quinze dies abans, quin dia es produiria l'accident i, en el qual, evidentment, tot estava assajat i ben assajat per tal que es produís, no quan vam suggerir nosaltres, el nostre Grup parlamentari, que era que evidentment ens donessin l'oportunitat de decidir —el nostre Grup parlamentari, mà innocent en aquest cas— en quin moment i a quina hora es produiria l'accident i veure llavors com funcionava l'evacuació exterior de les centrals. Segurament que hauria estat, si no perquè el tema és molt seriós, extraordinàriament divertit.

Per tant, el que demanem és que l'Administració central, que és qui té la responsabilitat de convocar la sessió de proves, de convocar la sessió de proves, sigui instada pel Consell Executiu per tal que vagi a la realització d'aquella sessió de proves urgent i completa del pla d'emergència exterior el dia que es tingui a bé decidir per tirar-ho endavant, i, evidentment, que en el marc d'aquesta sessió de proves, com diu la resta de la Moció, el Consell Executiu assumeixi les seves responsabilitats, sobretot pel que fa referència a xarxa viària i als centres sanitaris necessaris. Se'ns ha dit —parlant dels centres sanitaris— que fóra el centre de Móra, un centre que encara està en construcció, un centre que d'acord amb aquest estudi del senyor Alonso, un hipotètic núvol radioactiu hi arribaria no més tard de dues hores de produït l'accident, i, evidentment, és impossible evacuar aquella zona en tan curt espai de temps, i se'ns ha dit també, en una altra resposta, que el centre sanitari per rebre els possibles irradiats fóra l'Hospital Verge de la Cinta, de Tortosa, que jo vull recordar que només té una unitat de cinc llits, per tant l'irradiat que faci sis aquest no té hospital al qual se'l pugui portar, per, en definitiva, completar aquesta xarxa sanitària.

Per tant, nosaltres entenem que la Moció, quan parla de xarxa d'observació sísmica està fent referència a competències de la Generalitat. Quan parla de control radiològic ambiental, pla de prevenció medioambiental i pla de protecció del medi ambient de Catalunya fa referència a competències de la Generalitat. Quan parla d'efectes ambientals fa referència a competències de la Generalitat, com ho fa quan parla de xarxa viària i comunicacions i de centres sanitaris, com ho fa quan parla de

programa d'investigació social i d'anàlisi comunitària. I si hi introduïm l'afegitó, a la nostra esmena, és precisament per deixar constància clara que aquelles sessions d'evacuació del pla d'emergència no s'han realitzat, i que és responsabilitat de l'Administració de la Generalitat, en la mesura en què participa presidint dos dels tres grups del PENTA, en la redacció del PENTA i en l'aprovació i la gestió d'aquest, urgir a l'Administració central per tal que el posi en marxa i veure si realment funciona, a fi i efecte que tant de bo aquest simulacre no s'hagi de dur mai a la pràctica.

El Sr. PRESIDENT : Procedeix ara de fixar la posició dels senyors diputats que no han intervingut, o de grups que no han intervingut. Per tant, el Grup Mixt, vol intervenir? (Pausa.) El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? (Pausa.) El senyor Vila. El senyor Marc-Aureli Vila té la paraula.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Molt Honorable President, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, en venir a parlar, comencem dient que teníem un dubte, que no en farem cavall de batalla, referent a si a una Resolució aprovada el 30 de juny de 1981 i que va donar lloc que es formés, que s'integrés una comissió per seguir el seguiment dels punts d'aquesta Resolució d'aquell temps, havent estat en una primera legislatura i que va adossada a una segona legislatura, o sigui, posteriorment seria molt aplicable. Però aquest dubte reglamentari del Reglament de la nostra Cambra el deixem a part perquè considerem que la Moció que es presenta és substancialment sobre uns aspectes que no solament ens preocupen a nosaltres, gent d'aquesta terra, sinó que preocupa el món sencer, en tots els llocs on existeixen plantes nuclears i que tots sabem, i ho ha dit molt clarament el Diputat que m'ha precedit en la paraula, recordant accidents ocorreguts en altres terres i que, realment, ens fan estar a l'aguait del que pot passar.

Però, entrant en l'aspecte de les competències, jo vull assenyalar que potser en aquesta Cambra ens oblidem massa sovint que el nostre país és un país de dependència. De dependència en qüestions vitals per a la població del nostre país, per a l'avenir del nostre país. Dependències que sembla que vulguin deixar de costat, de banda, les qualitats, la preparació, la solvència, el sentit de responsabilitat de la gent de Catalunya, i això no té cap caràcter partidista, per fer-nos càrrec de tots aquells aspectes que corresponents a la nostra terra hauríem de tractar nosaltres mateixos, perquè a nosaltres incumbeixen.

I, en aquest cas, unes centrals nuclears que poden tenir accidents, que poden —indubtablement, no ho podem negar— portar a una catàstrofe de tipus col·lectiu, àmpliament col·lectiu, nosaltres resulta que no tenim competències degut a la dependència en tot el que es refereix a aquesta planta, al seu funcionament interior i en altres aspectes complementaris, com si a casa nostra no tinguéssim científics i tècnics per agafar aquestes competències, tant d'una Junta que està allunyada, que potser s'hi poden tenir contactes, però no és això el que els catalans hem de voler. I hem de voler plena competència en tot allò que fa referència a la seguretat del país, i nosaltres ens en oblidem i no ho fem constar i ho deixem de banda, preocupats, potser, per altres coses del moment.

És indubtable que hi ha aspectes que depenen directament del Govern de Catalunya, i que el Govern de Catalunya s'ha de

preocupar perquè funcionin, perquè actuïn en la forma convenient. Jo tinc esperances, i esperances potser fonamentades, us diré, que en el Pressupost que s'ha presentat —suposo— aquest matí per part de l'Executiu —prefereixo dir el Govern, això d'Executiu no m'ha agradat mai. Avui tenim Govern o no tenim Govern, perquè, si no, no podem parlar d'autogovern—, que s'ha presentat avui en aquest Parlament, s'hagin posat les partides necessàries per anar cobrint diferents aspectes que encara són pendents, hi estic d'acord, i que s'han de solucionar.

Segurament, espero que això vagi per aquest camí, però permeteu-me —i em perdoneu, potser és una deformació professional, tots en tenim, quan comencem a tenir alguns anys— que tracti un aspecte, que és l'aspecte de la sismologia. Dic deformació professional no perquè m'hagi dedicat a aquesta branca específica, sinó perquè la geografia hi està bastant relacionada, no són coses que es puguin separar. Suposo que tots heu vist que en la bústia fa pocs dies, poc temps, se'ns va deixar un butlletí del Servei de Geologia de la Generalitat sobre la sismografia el 1985. Me'l vaig mirar —no dic «me'l vaig llegir perquè no són coses de llegir», sinó d'estudiar, perquè no és una lectura que diríem d'una obra literària—, i, a més a més, veure clarament els mapes que il·lustren el text i els quadres de xifres. Allà es pot veure, amb les vuit centrals sismogràfiques que tenim al país, que per unitat de superfície és molt més elevat que no en els territoris veïns, siguin de l'oest o siguin del nord. I diré més, que una d'aquestes estacions, la que està a la Cerdanya, funciona d'acord amb unes estacions secundàries entrelaçades, tenint en compte que es tracta d'una depressió tectònica al costat d'aquella falla magnífica de la serralada del Cadí, i que segurament va ser el sector —i ho dic, i perdoneu-me, de nou us demano perdó— que va ser l'epicentre dels catastròfics terratrèmols que va patir Catalunya el 1427 i el 1428; fa anys, però va fer molt mal, sobretot al que en diríem la Catalunya vella, o Catalunya humida per parlar en altres termes.

Aquesta xarxa, d'acord amb aquest butlletí, pot ampliar-se encara, i referent als sectors on és la central d'Ascó, puc dir que no és dels més sísmics, ni de bon tros, de la nostra terra, per dades històriques que es tenen. Les seccions més sísmiques són les del nord, són del Pre-pirineu i del Pirineu.

Perdoneu-me que hagi explicat això, i el que jo voldria posar en clar és que, indubtablement, hem de treballar perquè aquest perill, si vingués i fos una realitat una catàstrofe d'aquest tipus, hi hagués tots els mitjans preparats per acabar-ho, però permeteu-me també que digui que és veritat que quan es va preparar aquell simulacre d'evacuació a Ascó, es veu que —jo no era a la Cambra aleshores— hi havia de molts dies tot preparat, però em fa l'efecte que també estava molt preparat de dies abans aquell simulacre d'explosió i incendi d'una «golondrina» —encara conservem aquest nom— en el port de Barcelona, perquè en el moment que hi va haver l'explosió, tots els bombers, i la Creu Roja i tothom estava allà. De manera que això, desgraciadament, els simulacres es fan així.

Nosaltres, el nostre Grup, votarà en contra de la Moció perquè encara crec que s'ha de fer molta tasca abans de ser massa fort en la censura.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup Popu-

lar, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Colomé.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha estudiat amb molta calma i acuradament el text d'aquesta Moció, que assenyalava tots i cada un dels incompliments, segons el Grup Socialista, que afecten la Resolució 22/I, del 30 de juny del 81.

El nostre Grup, en primer lloc, entén que no hi ha incompliment que sigui excusable. Ara bé, quan les conclusions d'una Resolució no són a bastament definides, és difícil de jutjar sobre el compliment o el no-compliment de la Resolució.

I dic això perquè pel que fa al primer dels apartats, quan el Grup Socialista parla que es completi la xarxa d'observació sísmica en tot el territori català i prèviament no se'ns diu ni se'ns quantifica el nombre d'observatoris sísmològics ni la seva ubicació perquè aquesta xarxa sigui completa, el nostre Grup no pot fer més que acceptar que la xarxa existent avui sigui millorable, com ho serà sempre per molts observatoris que hi hagi. Ara bé, no podrà donar mai el seu suport a la Moció pel que fa referència a aquest punt, com tampoc no ho podrà fer en el segon apartat, quan sabem que la Generalitat l'ha complert íntegrament pel que concerneix les seves competències.

Però el fet que no donem suport a alguns dels punts de la Moció socialista no vol dir que el nostre Grup hagi de tancar els ulls davant d'un parell d'apartats de la Moció, que mostren cruament, si no la irresponsabilitat, sí almenys, al nostre entendre, un greu incompliment. Em refereixo als apartats 4 i 5 de la Moció, i per als quals ja des d'ara demanem, senyor President, votació separada.

L'apartat 4 es refereix a la comprovació dels efectes ambientals produïts per les modificacions en el sistema de refrigeració de les centrals nuclears d'Ascó sobre un microclima. Després de més de cinc anys, el Consell Executiu no ha fet cap mena de comprovació. Això entenem —entén el nostre Grup— que és greu. Com també és molt greu l'incompliment de l'apartat que fa menció a les competències exclusives de la Generalitat pel que fa a la xarxa viària d'evacuació i creació de centres sanitaris per al tractament de les malalties derivades d'accidents. Després de més de cinc anys, encara se'ns parlava de projectes a l'anterior Ple.

D'altra banda, i per acabar, l'esmena que incorpora el PSUC a l'apartat 5, també comptarà amb el nostre suport, si és acceptada pel Grup Socialista.

És a dir, senyor President, senyors i senyores diputats, que el nostre Grup votarà a favor de la Moció en els apartats 4 i 5, i s'abstindrà en els altres apartats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Aymerich.

El Sr. AYMERICH : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, a mi em fa la sensació —i dic a mi, senyor Diputat Esteve Tomàs, i abans que s'enfadi ja li demano disculpes, si no és així— que moltes vegades que vostès presenten una interpellació, ja tenen escrit, a punt de presentar al registre, el text de la Moció. I repeteixo que si no és així, li demano excuses. Però, a mi, des del meu escó, i durant aquests dos anys i mig de legislatura, m'ha fet, moltes vegades, aquesta sensació.

I és clar, això no és bo. No és bo perquè es pot donar el cas que les explicacions o raonaments que li doni el corresponent Conseller presentant les interpellacions, siguin prou vàlides com per no presentar ja la Moció. Però, és clar, si no se l'escolten amb prou atenció o, fins i tot, no creuen o dubten del que se'ls diu, evidentment això comporta que presentin mocions com aquesta que avui ens ocupa d'incompliment, per part del Consell Executiu, de set conclusions de la Resolució 22/I, aprovada per aquesta Cambra el 30 de juny del 81.

Estic d'acord també que, com a Grup parlamentari, vetllin per l'acompliment de totes les resolucions aprovades per aquesta Cambra, i és legítim i reglamentari també, que facin preguntes, fins i tot presentin interpellacions, d'allò que tinguin dubtes que s'estigui fent. Però quan se'ls contesta amb els arguments, segons el criteri del nostre Grup, que va fer l'Honorable Conseller d'Indústria en el darrer Ple, penso que aleshores és innecessari.

Jo també, senyor Diputat, vaig escoltar molt atentament, tant a vostè com a l'Honorable Conseller; després he llegit la transcripció del debat; he demanat més informació i m'he assessorat sobre el tema, i li puc dir que estic en condicions d'argumentar avui, aquí, el perquè no s'ha complert la Resolució que vostè avui ens presenta com a Moció.

I ara, anem per feina i entrem en el tema de les conclusions que vostè denuncia que no s'han complert.

Conclusió número 2. Jo, si li sembla bé, seguiré la numeració de les conclusions a què vostè fa referència segons la Resolució.

La conclusió número 2 tracta de sismologia. La conclusió que vostès van aprovar —i dic vostès perquè jo, en aquella ocasió, en la primera legislatura, no hi era, no tenia l'honor de ser aquí— acaba dient: «La Comissió considera convenient la creació d'una xarxa d'observació sísmica repartida per tot el territori català.» Entenem que en cap moment es desprèn de la conclusió número 2 que aquesta xarxa l'hagi hagut de fer directament el Govern de la Generalitat, sinó que se'n desprèn que s'ha d'impulsar. Si vostè mateix ens va reconèixer que avui, a Catalunya, hi ha nou estacions sísmiques, en el nostre territori, i sabent, a més a més, que el pla està en expansió i se n'estan fent més, no crec que s'hagi incomplert en cap moment la Resolució número 2.

Passem a la número 4. Tracta de control de qualitat. Vostè, senyor Tomàs, en el debat de la interpellació —i em refereixo al debat de la interpellació perquè avui tampoc se'ns ha donat cap argument nou com perquè pugui canviar el dit de la interpellació, o en la intervenció d'avui— va dir, textualment: «Em temo que no s'ha fet aquest control.» Vostè temia que no s'hagués fet aquest control. El Conseller li va contestar que sí que s'ha fet, segons les competències reglamentàries, que són els assajos relatius a recipients de pressió, aparells elevadors, xarxa d'alta tensió i de baixa tensió i emmagatzematges de productes químics. I, a més a més, li va oferir de conèixer aquests documents —que eren a la Conselleria, a la seva disposició— perquè, entre altres coses, la conclusió no mana, en cap moment, que hagin de ser presentats en aquest Parlament.

Conclusió número 6. Es tracta del control radiològic. En un dels paràgrafs que es va aprovar en aquesta Cambra en la Resolució diu textualment: «Tot i que la regulació d'un programa

permanent de control radiològic ambiental és competència de l'Administració central de l'Estat i, especialment, del Consell de Seguretat Nuclear, es considera convenient que la Generalitat estigui puntualment informada dels resultats que es vagin obtenint, sens perjudici que, en la mesura de les seves possibilitats, porti a terme un programa de control radiològic, ambiental, en la zona potencialment influïda per les centrals nuclears d'Ascó.» Tal com reconeix la conclusió, senyor Diputat, la competència és de l'Administració central de l'Estat i, especialment, del Consell de Seguretat Nuclear. No obstant això, i fent valer la Disposició Addicional Tercera de la Llei 15/1980, del 22 d'abril, aprovada a les Corts Generals a Madrid, vam aconseguir, el 15 de juny del 84 —només quatre anys després—, signar un acord entre el Consejo de Seguridad Nuclear i la Generalitat de Catalunya, relatiu a l'encomanament de funcions previstes a l'esmentada Llei. Aquest acord va ser signat al Palau de la Generalitat pel Molt Honorable President, senyor Jordi Pujol, i per l'Excel·lentíssim President del Consejo de Seguridad Nuclear, senyor Francisco Pascual Martínez. Finalment, es va signar l'acta de l'acord el 6 de maig del 85; per una part, l'Honorable Conseller d'Indústria i, per altra part, el Excel·lentísimo Consejero del Consejo de Seguridad Nuclear, senyor Eduardo González Gómez.

En aquella acta es feia constar la posada en vigor de les funcions de vigilància radiològica ambiental a l'exterior de les instal·lacions nuclears, i es fixava la data de l'1 de juliol del 85, sempre que s'haguessin complert tots els tràmits previstos a l'acord.

Des d'aquell dia, per part del Consell de Seguiment de Seguretat Nuclear i Protecció Radiològica a Catalunya, s'han presentat, semestralment, en aquest Parlament, tres informes amplissims de més de trenta folis cada un, amb el nombre de mostres fetes, nombre d'inspeccions a instal·lacions radioactives, nombre de raigs X visitats, etcètera, referents al primer i segon semestre del 85, i el darrer entrat en aquesta Cambra el 18 de juliol passat, referent al primer semestre d'enguany.

Jo crec que, com a Diputat d'aquest Parlament, senyor Tomàs, vostè té el mateix accés que pugui tenir jo a aquests informes i, per tant, no és vàlid dir que s'ha incomplert aquesta conclusió número 6.

Però també li vull afegir, en aquest punt de control radiològic, que, per part del Servei de Coordinació d'Activitats Radioactives del Departament d'Indústria i Energia de la Generalitat, es va fer un informe molt seriós i publicat en el número 44 de la revista *Nuclear España*, corresponent al mes de juny d'enguany, sobre les primeres estimacions de la incidència a Catalunya de l'accident de Txernòbil, puntualitzant que va ser l'única estació que va ser capaç de donar dades puntuals cada tres minuts de les implicacions ambientals d'aquell accident sobre el territori català.

Passem a la conclusió número 8: efectes ambientals. Nosaltres no veiem que la conclusió mani de fer estudis periòdics sobre els efectes ambientals. El que sí que li haig de dir —i que vostè ja sap, i li haig de dir a vostè i que l'Il·lustre Diputat del Grup Popular, que també diu que la votarà a favor— que, a la mateixa conclusió, el que diu és que, en el moment que s'estava treballant en la Comissió, es va fer un estudi d'impacte i que va demostrar que no tenia cap incidència.

Conclusió número 12: pla d'emergència. Quant als plans

d'emergència, han estat inclosos dins el PENTA —això vostè ho sap molt bé—; és a dir, el Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona, organisme presidit pel Governador Civil de Tarragona. Però la problemàtica del tema del PENTA és que vostè ho sap, que no està aprovat definitivament. Només va ser aprovat provisionalment el 22 de juliol del 83 per la Direcció General de Protecció Civil, i que la dita aprovació ha estat prorrogada en quatre ocasions: el desembre del 83, el juny del 84, el desembre del mateix any i el desembre del 85. Davant el fet que el 31 de desembre d'enguany s'acaba el termini de l'última pròrroga —i perquè vegi que a nosaltres també ens preocupa el tema—, Minoria Catalana ha entrat al Congrés dels Diputats a Madrid, amb data 20 d'octubre d'enguany, unes preguntes per ser respostes per escrit, demanant quan creu el Govern que podrà ser aprovat el Plan Básico de Emergencia Nuclear i, en conseqüència el PENTA, que està en poder, en aquests moments, de la Direcció General de Protecció Civil, i que es refereix a les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs.

Per acabar amb aquesta conclusió número 12, referint-me també a la xarxa viària —i que, fins i tot, també ha sortit avui per altres ponents que m'han precedit—, li haig de dir, també, que en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 145, responent precisament a una pregunta formulada per l'Illustre Diputat senyor Maties Vives, del Grup del PSUC, sobre les carreteres entorn de les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs, l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obres Públiques, posa molt bé de manifest que, amb la realització de la programació prevista, i comptant que es mantingui la col·laboració amb la Diputació de Tarragona, a través del cànon energètic, o de la subvenció que el substitueixi, la possibilitat d'evacuació viària des d'Ascó està garantida en el cas d'una eventual emergència.

Conclusió número 14: programa d'investigació social i d'anàlisi comunitària. Miri, el Departament de Sanitat va encarregar un estudi relatiu al Projecte d'Investigació Social i Anàlisi Comunitària a un especialista, tal com es diu en aquesta conclusió; estudi que no s'havia enviat al Parlament perquè la conclusió no ho deia; però, donat el compromís que va prendre l'Honorable Conseller en el darrer Ple i que, evidentment, m'acaba d'informar l'Honorable Conseller de Sanitat, aquest estudi —perquè vostès el puguin tenir a l'abast— ja està entrat en aquesta Cambra.

A la conclusió número 16 —i seré molt breu— es tracta de la seguretat bàsica. L'elaboració concreta d'aquest pla bàsic —tampoc aprovat per l'autoritat central que l'ha d'aprovar— ha estat, en principi, confeccionat per un comitè en què s'ha donat audiència a les comunitats autònomes i, a més a més, al comitè singular de seguretat de la central; el Comitè de Seguretat Nuclear, la direcció i els titulars de la central, el Consell de Seguretat Nuclear i el Ministerio de Industria y Energía. És a dir, que si no d'una manera directa, sí indirecta, les diferents parts implicades en la conclusió han estat presents i han estat consultades.

Bé, jo veient que se m'ha acabat el temps, em referiré, molt breument, a l'esmena presentada pel Grup comunista, a la qual, evidentment, li haig de dir, senyor Maties Vives, que vostè, quan parlem, nosaltres diem «simulacres oficials externs de plans d'evacuació» i vostè en diu «paròdies». Aleshores, jo només li haig de dir que el 22 de novembre de l'any

82 es va fer un simulacre extern oficial; el 15 de maig del 83 es va fer un segon simulacre i, finalment, el 19 de juliol del 83 se'n va fer un tercer, que aquest era general, al qual vostè s'ha referit que això és una «paròdia»; però, evidentment, nosaltres en diem «simulacre oficial extern».

Bé, jo, per tot el que he exposat i perquè, a més, estem convençuts que no s'ha incomplert, en cap cas, la Resolució 22/I, en allò que correspon al Consell Executiu, evidentment, el nostre Grup votarem en contra de la Moció presentada.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Tomàs, presentador de la Moció, vol intervenir per fixar la seva posició en la relació amb l'esmena? (*Pausa.*)

El Sr. TOMÀS: Sí, senyor President, senyores i senyors diputats, simplement, em permetrà la llicència de demanar-li al senyor Aymerich que s'excusi, perquè la Moció jo la vaig escriure l'endemà de la interpellació; per tant, no la teníem preparada; per tant, en el terme de les seves paraules, crec que és bo que s'excusi, perquè no estava escrita prèviament; com que ha dit això, doncs, en aquest sentit li demano que s'excusi.

Bé, dit això, dir-li que... Bé, realment no puc fer torn en contra, però...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, Illustre Diputat, jo li prego que ara no dialogui amb...

El Sr. TOMÀS: No puc fer torn en contra...

El Sr. PRESIDENT: ...el senyor Aymerich. Es tracta, simplement, de dir si accepta o no accepta l'esmena proposada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. TOMÀS: Hi havia unes al·lusions de caràcter personal, que a mi m'ha semblat correcte replicar en el to més fraternal possible.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ja està resolt, això.

El Sr. TOMÀS: Senyor Maties Vives, no és que nosaltres haguéssim oblidat una part de la conclusió dotzena. Jo crec que —cordialment— s'ha llegit poc la Moció, en aquest apartat, però nosaltres, en el primer punt, diem que ha estat un incompliment de tota la conclusió —això és el primer punt—, i, evidentment, una part de l'incompliment és el que fa referència a la prova urgent prèvia a la posada en marxa de les centrals nuclears. Per tant, hem contemplat en la nostra Moció, precisament, allò que vostè demana.

La seva esmena ens genera un petit conflicte de caràcter d'ordenació de la Moció, perquè en el segon punt, en el primer punt nosaltres suposem que ja està reflectida la seva esmena, ja hi està reflectida.

En el segon punt, fem referència exclusivament a allò en el qual nosaltres considerem que té competències la Generalitat, no que tinguin competències altres administracions o altres institucions. I, en canvi, en la seva esmena, que, d'altra banda, compartim absolutament, o em penso que ha compartit vostè amb el Grup Socialista les nostres preocupacions entorn les centrals nuclears al llarg de tot aquest període legislatiu d'aquesta Cambra, ens referim exclusivament al tema de competències de la Generalitat.

Aleshores, jo diria que des del punt de vista de contemplació ja hi és en el primer punt, i el segon punt no hi escau.

De tota manera, com que compartim el tema perquè creiem que hi ha hagut un incompliment molt gros per part del Consell

Executiu de no demanar, de no exigir, de no obligar que es fes aquell pla d'emergència previ a la posada en marxa, crec que aquest és un tema molt important perquè, a més a més, rau en un dels temes claus del tema nuclear, que és el tema de la seguretat, a la qual està tan estretament vinculat el pla d'emergència.

En aquest sentit, nosaltres voldríem fer una proposta, nosaltres creiem que aquest és un tema important, que no quadra estrictament dins el segon punt de la Moció, i que ja el contempla el primer punt, és que aquest ha de merèixer, en aquesta línia d'obrir el debat, de continuar el debat entorn de les centrals nuclears en aquest Parlament, nosaltres presentarem una proposta específica per tractar el tema del pla d'emergència, i la qual, molt gustosament, ens agradaria que poguéssim compartir, vostè i nosaltres, o el seu Grup i el nostre, en un futur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a procedir, doncs, ara, a votar la Moció. Segons s'ha revelat en el curs del debat, els punts 4 i 5 s'hauran de votar a part, i els altres conjuntament.

Per tant, els qui estiguin a favor de la Moció, llevat dels apartats 4 i 5, que votarem després, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la Moció ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 71 en contra i 7 abstencions.

Ara, anem a la votació dels apartats 4 i 5, que havien estat exclosos de la votació anterior.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de la Moció, que no s'havia votat encara, ara ha estat votada i el resultat és : 40 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Hospitals de l'Institut Català de la Salut pendents d'Obertura

Passem ara a la Moció següent, que és la que formula la Diputada Il·lustre senyora Pilar Ferran, en relació amb els hospitals de l'Institut Català de la Salut, pendents d'obertura. Perquè la substanciï, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Ferran.

La Sra. FERRAN : Senyores i senyors Diputats, l'altre dia presentàrem una interpellació referent a saber quins eren els propòsits de capteniment de l'Executiu en relació amb els consorcis hospitalaris que recentment s'estaven donant.

Aquesta modalitat de consorci hospitalari consisteix a assumir, per part de la Generalitat, una sèrie d'hospitals, clíniques, procedents d'entitats privades, de fundacions, de mútues, etcètera, que tenen una situació financera o assistencial amb problemes i, d'alguna manera — valgui dir-ho —, se'ls fa una transfusió també financera de personal de l'equipament mitjançant aquesta fórmula de consorci hospitalari.

Bé, doncs, la interpellació de l'altre dia venia sobretot moti-

vada pel primer d'aquests consorcis que, almenys en la història de la signatura, es va donar amb l'hospital de Vic, més ben dit, amb l'Hospital de la Santa Creu, de Vic, i la Generalitat. Aquest consorci es va signar el 27 del mes passat, com també varem fer referència en aquella interpellació a la signatura, el dia 13 del mateix mes, del consorci Parc Taulí, de Sabadell. També estan pendents sembla ser d'una possible signatura el consorci de Terrassa, com també en certs moments el Govern ha parlat d'un altre possible consorci amb Tremp, com també s'ha parlat en altres ocasions de l'Hospital Oncològic de l'Hospitalet, o la fórmula Viella, és o no és consorci.

És a dir, veiem que hi ha diferents situacions i que, per tant, no hi ha un model massa clar d'aquesta fórmula de consorci-hospitalari. Uns, com dèiem l'altre dia, són signats a dues bandes — Generalitat i centre en concret —; uns altres, com és el cas del Parc Taulí són signats a sis bandes. En uns hi forma part l'ajuntament; en uns altres no hi forma part l'ajuntament. En uns hi ha una aportació patrimonial, en uns altres no hi ha aportació patrimonial. En un l'equipament destinatari és públic, en uns altres l'equipament destinatari pot ser privat.

És a dir, d'aquí el primer punt de la Moció, que demanem, proposem establir un model homologat per a la creació dels consorcis hospitalaris i per als estatuts amb què s'hauran de regir. Sabem que cada una de les situacions és ben diferent de l'altra, és a dir, són situacions històriques, situacions localitzades, situacions puntuals, diferenciades les unes de les altres, però que si no hi ha un mínim, unes pautes, un marc, unes línies de referència sobre les quals el Govern no vagi amb les mans totalment obertes a una negociació de cada una d'aquestes necessitats puntuals, entenem que pot donar — i està donant, sens dubte — peu a abusos, a dificultats, fins i tot en aquesta negociació, entenent que pot ser una bona solució per a aquestes situacions que hem dit d'aquests centres o d'aquests hospitals.

Per exemple, com, si no tenim aquest marc, podem garantir, d'alguna manera, la qualitat tècnica d'alguns d'aquests traspasos o d'aquests consorcis; és a dir, com sabran els diputats que són d'aquella comarca o que estan relacionats amb el tema sanitari, hi ha alguns dels serveis de l'antic Hospital de la Santa Creu de Vic que estan ben qüestionats tècnicament, professionalment, uns altres són molt bons; però com garantim que, a l'hora de fer aquest traspàs, aquest consorci la qualitat assistencial d'alguns d'aquests serveis? Com assegurem que la plantilla que s'assumeix, procedent d'aquestes entitats privades, sigui en realitat la plantilla que tradicionalment, que en el temps ha estat la mateixa? Vull dir, i se sap també, que faltant un mes per a la signatura del consorci de Vic, i fins i tot dies abans, es van donar nous contractes en l'Hospital de la Santa Creu, abans de ser signada la formació del consorci, en concret, la dona de l'Alcalde de Vic entra a treballar d'infermera un mes abans de la signatura del consorci. Per posar un nou gerent en l'Hospital de la Santa Creu, uns mesos abans també, es retira l'antic administrador i, d'alguna manera se li compensa o es negocia que ell es retira, però que es contractaran dos fills seus de fisioterapeutes en aquell centre. Es contracta també com a psicòloga la dona del nou gerent d'aquest centre.

És a dir : són possibles aquests abusos, aquesta picaresca per part de les entitats privades, que veuen ja imminent la signatura d'un consorci amb l'Administració pública. Si tinguéssim,

com he dit abans, en el primer punt d'aquesta Moció, unes mínimes línies, un mínim marc de referència, es podria entrar en unes negociacions clarament; doncs, demanar, per exemple, les plantilles de l'últim any de gestió, i que siguin les mateixes i evitar, precisament, aquests últims abusos que s'han donat.

Tot això ha fet també que en la situació de Vic, treballadors de l'ICS, originaris d'aquella comarca, que aspiraven algun dia que s'obris aquell hospital, poder entrar a treballar en la seva comarca, han vist d'alguna manera trencades aquestes aspiracions perquè aquests llocs han estat fins i tot recentment ocupats per aquestes persones recentment contractades.

Tampoc en el model de Vic al qual fem referència queden clares les condicions de comptabilitat que tindran de portar a terme aquests hospitals consorciats. Per exemple, no queda clar si l'aplicació del Decret 202, de la XHUP, de la Xarxa d'Hospitals d'Utilitat Pública, almenys la normativa del consorci de Vic no recull si el sistema de comptabilitat haurà de ser el mateix o no; almenys no ho diu. Tampoc s'especifica la relació que aquests hospitals hauran de tenir amb tota la coordinació i tot el funcionament amb l'ICS, entenem per això l'atenció primària, el circuit d'assistència primària, com tampoc queda clar la seva relació amb l'àrea de gestió o amb l'àrea sanitària al Ripollès; és a dir, com funcionarà l'actuació, el servei de cobertura que ha de donar aquest hospital o aquests nous hospitals.

Tampoc s'especifica, per exemple, la participació, en el cas d'una liquidació del consorci, com quedarà la participació pública en el cas que hi hagués algun dèficit.

És a dir, aquests són uns quants arguments d'errors, d'abusos, de desviacions que es poden donar i que entenem que, si hi hagués un marc mínim, el Govern podria negociar amb molta més llibertat i amb molt més suport aquest tipus de nous consorcis que es puguin donar.

Per últim, el segon punt de la Moció diu que precisament molts, o la majoria a Catalunya, d'aquests centres hospitalaris, que quasi tots provenen de fundacions, d'iniciatives en un moment potser privades, però la majoria d'elles d'iniciatives municipals, que des del segle passat o des de primers de segle han donat la història dels hospitals a tota la xarxa del nostre país, precisament han estat els ajuntaments els que bé o malament, amb recursos o sense recursos, però han estat els responsables, si no els responsables en molts casos directament de tirar endavant i d'oferir aquests serveis a les seves poblacions. D'aquí que el segon punt de la Moció digui que allà on històricament l'ajuntament hagi estat el president o que hagi format part d'aquests centres hospitalaris, ara, a l'hora de signar un consorci, hi siguin presents.

Aquesta és la sustentació d'aquesta Moció, que espero, senyores i senyors diputats, que tingui la seva aprovació perquè ens sembla que és coherent, que és de suport i que ajudarà, sens dubte, a unes millors negociacions amb el Govern d'aquí a endavant.

Per últim, dir, senyor President, que s'accepten les esmenes lingüístiques presentades abans.

Gràcies.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per posicionar-se en nom del Grup Mixt, no hi ha posicionament? *(Pausa.)* El senyor Alay, en re-

presentació del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

El Sr. ALAY : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument per explicar la nostra posició respecte a aquesta Moció.

L'explicació de la senyora Pilar Ferran ha estat prou exhaustiva, i en dona, en realitat, una idea prou clara de l'abast i de la intenció.

Jo penso que és molt positiu el fet que hi hagi aquest model homologat, que no sé si és la paraula potser més encertada en aquest cas, però en tot cas en comprenc perfectament el sentit, perquè no es creï un sistema massa heterogeni de consorcis hospitalaris, i crec que hauria de ser, aquest denominat model homologat, prou ampli perquè suposés només un marc de referència, que servís a la Generalitat, al Govern de la Generalitat, per poder fer les negociacions respectives i arribar als consorcis adequats, perquè, evidentment, com deia molt bé la senyora Pilar Ferran, cal especificar una mica bé les dotacions tècniques, les dotacions de personal, el règim de funcionament; tots aquests aspectes que ella ha explicat els compartim totalment.

Pel que fa al punt segon, és evident, és obvi que en aquelles poblacions en què hi ha un centre hospitalari del qual l'ajuntament n'ha format part, o que l'alcalde, com diu estrictament la Moció, n'ha estat president l'alcalde des de la seva fundació o des del temps que sigui, que si s'estableix un consorci amb la Generalitat, tingui la presidència el mateix alcalde, o formi part, l'ajuntament, dels òrgans rectors o del consorci hospitalari que se signi. Per tant, nosaltres votarem favorablement el text de la Moció en els dos punts.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En nom del Grup Popular té la paraula el senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres, quant al punt segon de la Moció, ja avancem que ens abstindrem, tota vegada que, considerant positiu, necessari, convenient, que els ajuntaments formin part dels consorcis que en el seu dia s'estableixin, entenem que caldria reflexionar tranquil·lament sobre si això s'ha de produir en tots els supòsits o només en aquells en que l'ajuntament sigui qui prengui la iniciativa de l'establiment d'aquesta fórmula, i, d'altra banda, perquè entenem, en coherència amb el que estem sustentant la Comissió corresponent, que aquest és un punt a contemplar, fonamentalment, en la Llei de Règim Local.

Dit això, pel que fa referència a la justificació de l'abstenció nostra quant al punt segon, entrem en el punt primer. El punt primer pretén que el Ple del Parlament aprovi l'establiment d'un model homologat per als consorcis, i nosaltres votarem en contra d'aquesta pretensió per raons de tipus polític i per raons de tipus pràctic.

Per raons de tipus polític perquè som partidaris de la llibertat, com més àmplia i total possible, i perquè som, evidentment, contraris a tot tipus d'intervencionisme.

Per altra banda, això sí, hem de precisar que l'establiment d'aquells criteris de llibertat absoluta, no suposen pas l'atorgament d'un xec en blanc, sinó, en definitiva, el primer pas per després exigir, si s'escau, les responsabilitats polítiques en l'ad-

ministració d'aquesta llibertat, respecte a buscar i establir la fórmula adient per resoldre els problemes derivats, d'una banda, de tipus financer, i d'altres derivats per raons de tipus tècnic, amb els hospitals, que fa que s'hagi d'anar cap a unes fórmules més o menys semblants, però que, de cap de les maneres, podem acceptar que sigui un model únic, homologat i amb uns estatuts unificats.

Les raons de tipus pràctic són que —sota el nostre entendre— cada casa és un món, cada problema requereix solucions diferenciades, i que no és bo posar cotilles a les solucions, perquè, en definitiva, es giren per passiva, i el que fa és produir resultats contraris als que són buscats.

Entenem que les actituds de tipus intervencionista, de planificació estatal, socialitzadores i igualitàries en el sentit d'uniformitat, dificulten, quan no obstrueixen totalment, les solucions dels problemes.

Entenem que establir un model únic, com es pretén, de consorci i una unificació total i absoluta d'estatuts, faria que, en la pràctica, molíssims ens que podríem acollir-se a aquesta fórmula per resoldre els seus problemes, s'allunyarien en haver de ser tots mesurats tots d'una manera igual.

I per això, senyors, creiem que no es pot aprovar la Moció —almenys quant al punt primer, que és fonamental—, perquè produiria, justament, el resultat contrari al que s'està perseguint, i endarreriria més l'obertura dels hospitals que estan pendents de tal tràmit, i que nosaltres desitgem que sigui com abans millor.

Senyores diputades i senyors diputats, Molt Honorable President, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per posicionar-se en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU: Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió votarà en contra dels dos punts de la Moció que ha presentat la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran. I ho farà, bàsicament, repetint una mica els arguments que va donar el Conseller en l'anterior sessió i, per tant, també en aquest aspecte, jo haig de repetir —o hauria de repetir, i no ho faré perquè ho ha dit abans el company Aymerich— la posició anàloga de presentar la interpellació pensant ja, siguin quins siguin els arguments de la resposta, en la Moció subsegüent.

Votarem en contra, doncs, d'aquesta Moció en relació amb el punt primer, perquè el nostre Grup no accepta un model homologat de consorci. Segons la doctrina jurídica —especialment la italiana, que és el país en què aquesta fórmula consorcial ha tingut un major arrelament— les característiques de la institució consorcial són: la preexistència d'uns interessos comuns; l'existència de diversos subjectes públics o privats; la creació d'una organització comuna, de caràcter instrumental i la consecució de finalitats no lucratives —generalment, la prestació de serveis d'interès públic. El professor Zanovini, per exemple, els defineix com una associació de persones jurídiques, públiques o privades, constituïda per tal d'assolir finalitats i interessos de l'Administració pública. I aquestes són les característiques comunes, a partir de les quals cada consorci s'ha d'adaptar, o s'adapta, a les circumstàncies concretes del lloc on s'ha d'aplicar.

I això és així perquè —com assenyala la sentència del Tribunal Suprem del dia 2 d'abril de 1979— la institució consorcial ha sorgit per generació espontània, estant absent del nostre dret positiu fins que es promulgà el Reglament de Serveis de les Corporacions Locals.

Per tant, el que està dient aquest paràgraf de la sentència que acabo de llegir és que en el dret estatal i autonòmic no existeix un model tipus de fórmula consorcial. Al contrari, salvades aquelles característiques comunes que assenyalava al principi, en l'esfera autonòmica el tret característic del consorci és la seva adaptació *ad hoc*, o sigui, la seva adequació a cada realitat concreta. I el consorci hospitalari es configura segons les circumstàncies pròpies i concretes de la seva àrea d'influència —i no pot obeir, per tant, a models homologats. Per exemple —i la Diputada, senyora Ferran, s'hi ha referit—, al Consorci del Parc Taulí, de Sabadell, la Generalitat no hi fa aportacions de béns immobles; a Terrassa, és previst que la Generalitat hi construeixi els vials, i el consorci hospitalari de Vic, és un consorci de gestió, en el qual la Generalitat el que fa és la cessió d'ús, tant de l'edifici com de les instal·lacions.

Per tant, la idoneïtat de la fórmula jurídica consorcial deriva de la seva capacitat d'adaptació a cada realitat concreta i diferenciada. I en aquests consorcis, la responsabilitat de la Generalitat és la del seu Consell Executiu.

En un altre ordre de coses, voldria recordar —de passada, i en un altre context, en un altre àmbit— el precedent del Consorci del Gran Teatre del Liceu. Però centrant-nos novament en els consorcis hospitalaris, per conèixer la doctrina política de Convergència i Unió, només cal llegir el Preàmbul del Decret de Creació del Consorci hospitalari de Vic, que diu: «L'obertura i posada en marxa del nou hospital de Vic ha d'ajustar-se al principi de la racionalització de la despesa, i no pot suposar un increment en els recursos globals de la zona, tenint en compte, en tot moment, els criteris fixats pel Departament de Sanitat i Seguretat Social en el procés de reordenació hospitalària, i, alhora, ha d'ampliar el marc de col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i les entitats públiques i privades en la millora de la prestació de l'assistència sanitària.»

Per tant, en aquest Preàmbul, es resumeix la doctrina de l'actuació de la Generalitat, en un moment que l'escassetat de recursos obliga a reequilibrar l'assistència sanitària des del punt de vista tecnològic i en l'aspecte territorial, buscant el millor servei i l'optimització dels recursos, siguin públics o siguin privats. I això comporta, com deia abans, adaptar-se voluntàriament a les circumstàncies pròpies de cada lloc. I així ho ha entès també el Ministre de Sanitat, senyor Julián García Vargas, el qual en unes declaracions d'ara fa un mes —i que vostès ja coneixen perquè les va llegir, també, en part, el Conseller en l'anterior sessió—, deia: «Lo que creo sería más racional y óptimo es intentar aprovechar todos los recursos hospitalarios que existen, sean públicos o privados; es decir, me preocupa que estén desapareciendo en España clínicas privadas y que el INSALUD tenga que realizar inversiones importantes porque no se ha podido llegar a un acuerdo con ellas. En este sentido, lo ideal sería llegar a un aprovechamiento óptimo de todo lo que existe, con independencia de a quién pertenece.» I és lògic que sigui així, i que digui això el Ministre, com és lògic també que, per part de l'Institut Municipal d'Assistència Sanitària de l'Ajuntament de Barcelona, s'apliqui, en relació amb

el personal, el mateix sistema que s'està aplicant en el consorci hospitalari de Vic, i que vostè abans havia criticat, a més a més, amb afirmacions en relació amb persones, que, realment, jo haig de refusar amb tota contundència.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, la doctrina política de Convergència i Unió, en aquest aspecte, trenca vells clixés encarcerats, perquè, en definitiva, la vella distinció, o la vella elecció política entre el que és una medicina lliberal i una altra de socialitzada ja està en aquests moments superada, ja que la realitat imposa l'aprofitament de tots els recursos, siguin públics o privats, presents a cada lloc. I la fórmula consorcial, diferenciada i no homologada, és la més idònia per adaptar-se a cada realitat.

Per tant, el model de Convergència i Unió, en aquest aspecte, fuig de la uniformització, que és inadequada, tant políticament com tècnicament. I, en aquest sentit, l'actuació de la Generalitat es realitza amb independència del caràcter ideològic del consistori en el qual existeix el consorci. És a dir, és el mateix a Vic, on hi ha un Ajuntament amb majoria de Convergència i Unió, que a Sabadell, amb majoria del PSUC, que la que pugui haver-hi a Terrassa, amb majoria del Partit Socialista.

Per tant, per aquestes raons, nosaltres el que farem serà oposar-nos al primer punt de la Moció presentada per la senyora Diputada Pilar Ferran.

I, quant al segon punt, voldria recordar que el consorci és una institució de base associativa, amb aportacions voluntàries de les parts; aportacions que sempre són per consens; per tant, és el consens el que fa que un ajuntament participi en un consorci. I allò que no farà mai Convergència i Unió —que és absolutament respectuosa amb l'autonomia municipal— serà obligar els ajuntaments a participar-hi.

És a dir, la nostra voluntat és que hi participin —suposo que és la voluntat de tots i aquest és el cas de Sabadell, per exemple—, però no volem constrenyir ni l'autonomia municipal, ni viciar la fórmula de consorci, que és sempre de base voluntària.

Per altra banda, com és sabut, la presència dels ajuntaments a la política sanitària està garantida a través de la Ley Orgánica de Medidas Especiales en Materia de Salud Pública, i concretament en els articles 42 i 56.3 d'aquesta Llei. Jo el que faré serà llegir només el punt 3 de l'article 56, que diu: «Las áreas de salud serán dirigidas por un órgano propio, donde deberán participar las corporaciones locales en ellas situadas, con una representación no inferior al 40%.» Per tant, legalment, queda ja garantida la participació dels ajuntaments a la política sanitària i, en conseqüència, nosaltres creiem que no cal gravar els ajuntaments amb noves obligacions d'aquest tipus si ells no les accepten voluntàriament.

Per tant, en aquest aspecte, per aquestes raons, votarem també en contra del segon punt de la Moció i, junt amb els que he dit abans, del conjunt de la Moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Anem a sotmetre, doncs, aquesta Moció a votació i, pel que sembla, ha de ser separatament els dos punts.

Els senyors que estiguin d'acord amb el primer punt de la Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest primer punt ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Ara, anem a sotmetre a votació el segon punt. Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest segon punt ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 51 en contra i 7 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Concerts Educatius

Passem, ara, a la Moció que ve a continuació, que és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Concerts Educatius, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Eulàlia Vintó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Per substanciar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Vintó.

La Sra. VINTÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, com vostès recordaran, fa pocs dies vaig defensar en aquesta mateixa tribuna una interpellació en relació amb els concerts educatius, i aquella interpellació estava basada en tres ordres d'arguments, que eren: de calendari, de contingut i d'aplicació. Malauradament, la resposta que em donà el Conseller d'Ensenyament, en aquella mateixa sessió va resultar-me poc satisfactòria, en la mesura que les informacions sobre dades i sobre el procés d'aplicació, des de Catalunya, d'una de les previsions de la Llei Orgànica del Dret a l'Educació no responien als interrogants que, almenys personalment i en nom del meu Grup, li vaig formular. En aquest sentit, doncs, i crec que el mateix Conseller ho reconeixia, perquè va dir que moltes de les coses que em volia contestar no havia tingut temps de fer-ho en el marge de minuts que pressuposa la dinàmica parlamentària, i en la mesura, dic, que ell mateix reconeixia que no ho va poder fer i que pensava aprofitar el torn de rèplica per fer-ho, però tampoc ho va fer, i que en el curs de la seva intervenció va manifestar que algunes de les escoles que havien sortit publicades en l'Ordre del DOGC del 6 de juliol, com a susceptibles de signatura de conveni, després, en paraules del senyor Conseller, no havien formalitzat el dit concert, i en la mesura que l'òrgan de seguiment creat per la Generalitat a l'empara del Decret de desenvolupament de la LODE, òrgan que, constituït per sectors afectats, ha de tenir el puntual coneixement de com es va arbitrànt el procés dels concerts, dir que aquest òrgan no ha estat reunit posteriorment el mes d'agost per donar-li la informació que el senyor Conseller deia que tenia, però que tampoc no ens va donar, és el motiu pel qual jo formulo, en aquests moments, i presento la Moció subsegüent a la interpellació amb dos apartats, un de documentació i l'altre d'informació. Jo pressuposo que el fet que no s'hagi presentat cap mena d'esmena a aquesta Moció vol dir que tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra l'han trobat tan absolutament assenyada que la signaran o la subscriuran, i estic absolutament convençuda que el Grup que dona suport normalment al Govern trobarà aquesta petició, una vegada més,

enormement raonable.

Si no fos així, i pels signes amistosos que veig que em fan els diputats que normalment tenen cura de contestar-me, si no fos així voldria dir, no només que el Govern de la Generalitat i la Conselleria no compleixen les seves ordres i decrets, sinó que, a més de no complir-les, nega la informació als organismes consultors que la mateixa Conselleria ha creat per informar i nega la informació a aquest Parlament i a la Cambra i a la Comissió de Política Cultural. I això em semblaria doblement greu, perquè, senyores i senyors diputats, l'única cosa que pretén aquesta Moció és que en el termini d'un mes, una documentació que ja està feta, que ja està elaborada, que ja està absolutament acabada, no s'ha de demanar que es faci res de nou, perquè si cal demanar que es faci quelcom de nou vol dir que s'han repartit milers de milions sense control —i jo no voldria pressuposar-ho—, per tant, la informació hi és, que en el termini d'un mes se'ns diguin coses tan òbvies com : relació nominal dels centres de Catalunya que han signat els concerts, dient quantes aules han concertat, quina modalitat, perquè és que l'Ordre publicada en el DOGC s'havia descuidat, curiosament, dir quines anaven per modalitat a) i quines anaven per modalitat b). Els que som una mica experts en el tema ja ens anàvem situant, sobretot sabent en quina zona geogràfica de Barcelona estaven situades les escoles, però l'Ordre era incorrecta.

Per tant, relació nominal d'aules concertades i modalitat del concert, import total, que se'ns aclareixi, als membres d'aquesta Cambra, com va calcular la Generalitat la necessitat de diners per als concerts i com ho va calcular el Ministeri, perquè el ball de bastons d'illustres plomes del país justificant les xifres ens van deixar una mica desconcertats, i com a persones que d'aquí a uns quants dies haurem d'aprovar els Pressupostos de la Generalitat ens agradaria molt conèixer això, si no hi ha un altre mecanisme, que és demanar-ho per pregunta —ja ho farem—, però potser seria bo que en ho facilitessin.

Tercer tema, que el senyor Conseller va tenir molt interès a aclarir-me. El càlcul que aquesta Diputada erròniament feia per saber les aules concertades i la relació alumne-professor resulta que jo no sumava de la mateixa manera que ells. Bé, com que sembla que hi ha bastant menys gent que suma com la Conselleria —i seria bo que les sumes de la Conselleria fossin conegudes com es calculen— jo demano que ens expliquin a tots com fan aquest càlcul, que sembla que és una cosa força elemental.

Per últim, un compromís constitucional, que el senyor Conseller també va recollir aquí : quines són les escoles que encara avui no fan educació mixta i quines són les que ho faran i en quin any es pot exigir que el precepte constitucional s'apliqui.

I, per últim, l'aplicació i el calendari d'aplicació de les eleccions a òrgans de govern en els centres concertats, que és un tema que aquesta Diputada i el seu Grup també desconeixen.

Això seria la documentació, tot vell, és a dir, només cal que posin en marxa la fotocopidora, no cal que posin allò, mitja Conselleria a treballar perquè la senyora Vintró demana coses insòlites.

Segona petició o segon punt d'aquesta Moció : informació. A partir de l'I de gener, segons que sembla, han de canviar els sistemes, els criteris i els mecanismes pels quals els centres que s'acullin al mecanisme del concert a Catalunya hauran de

fer-ho d'una manera diferent, i esperem que aquesta vegada ja sí d'acord amb la normativa de gratuïtat.

Nosaltres creiem que la Comissió de Política Cultural i educativa d'aquest Parlament hauria d'escoltar la informació en relació com la Conselleria arbitrarà aquest nou mecanisme.

Són aquestes dues les parts de la Moció —ho repeteixo— : documentació i informació. Si algun Grup d'aquesta Cambra vota en contra d'aquesta Moció, jo crec que contribuirà, una vegada més, a l'ocultisme en l'administració d'uns recursos que són de tots.

El Sr. PRESIDENT : Com que no hi ha cap esmena, podem passar ja directament a la intervenció dels Grups. Perquè parli en nom del Grup Mixt, tinc el gust de donar la paraula... No hi ha paraules per part del Grup Mixt. Bé, perquè parli en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Senyories, senyora Vintró, la trobem tan raonable, aquesta Moció, que ja li dic des d'ara que la votarem tota favorablement. Perquè no veiem que un membre de la Cambra es permeti en nom de tots nosaltres, de tots els que formem part de la Comissió de Cultura de demanar una informació que tots nosaltres podem demanar individualment; doncs miri, agraïm la informació que vostè ens facilitarà a través d'aquesta Moció.

És sempre bo de saber-ho, sempre bo de tenir-ho en compte.

I quant al que fa al segon apartat, al punt 2 de la informació, també veiem que és una cosa normal, absolutament normal que es demani, que se solliciti la presència del Conseller; d'altra banda, el Conseller Guitart ha estat més d'una vegada a la Comissió a informar, suposem que no tindrà absolutament cap inconvenient a tornar a venir a informar una vegada més, i, sobretot, sobre un tema tan candent com és aquest dels concerts educatius a l'escola privada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula l'Illustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY : Moltes gràcies, senyor President, des de l'escó mateix, per dir que el Grup Popular votarà en contra d'aquesta Moció, i hi votarà en contra perquè és una cosa tan senzilla presentada que no ens creiem que darrere no hi hagi «gato encerrado». (Rialles.)

Això com a primera cosa, i com a segona cosa, miri, l'altre dia, en presentar la interpellació, tant vostè com el Conseller varen parlar de la LODE i van dir que el Grup del PC no havia votat la LODE —el Grup Popular tampoc va votar la LODE—; però, la LODE, una vegada és aprovada, s'ha de fer complir, però s'ha de fer complir en totes parts, en tot i per tot, i el que no es pot permetre és que aquí a Catalunya hàgim d'aplicar una LODE sense saber amb sentit finalista quins són els diners que tenim per aplicar a la LODE. I hem de deixar que la Conselleria d'Ensenyament pugui, no fer jocs de mans, però sí jugar una mica en poder distribuir per totes les escoles de Catalunya que vulguin tenir el concert.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Partit Socialista de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a la Illustre Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA : Des de l'escó mateix, senyor President. El

nostre posicionament no pot ser altre que dir que votarem a favor d'aquesta Moció. Com vostès saben el tema és el mateix de les interpellacions que vam presentar l'altre dia. De tota manera les vam enfocar i tramitar per separat, però les mocions subsegüents han de tenir semblances i diferències. Jo he de manifestar en aquest moment que estem totalment d'acord amb això que caracteritza la Moció que ha presentat la senyora Vintró.

En aquest cas, creiem que és totalment justificat especificar tots els extrems d'una informació, que la mateixa Moció nostra també demana i que aquests extrems siguin la relació de tots els centres, la determinació de la mitjana de professor-alumne, la valoració de les partides pressupostàries, l'escolarització mixta i el calendari. Totalment d'acord amb aquesta llista, i la votarem, si més no, perquè considerem que cal que quedi constància dels extrems que una bona Administració ha de tractar per plantejar i per solucionar un problema tan important per a l'escola de Catalunya com el de l'aplicació de la LODE a través del concert amb les escoles privades que ho desitgin i que reuneixin els requisits que marca la Llei.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom de Convergència i Unió, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, d'antuvi haig de dir a la Il·lustre Diputada Eulàlia Vintró que, realment, no pateixi perquè la seva petició és prou raonable i prou assenyada com també l'Honorable membre del nostre Govern encarregat d'Ensenyament. Res de negar informació, ans al contrari; nosaltres, tant el Conseller com el nostre Grup, som els primers interessats a plantejar molt clarament i amb tot detall el procés d'aplicació dels concerts educatius com a desplegament de la LODE, que és Llei Orgànica que vol garantir el dret a l'educació.

Nosaltres, Convergència i Unió, en les nostres successives propostes electorals hem anat presentant un programa educatiu basat en una xarxa mixta d'escoles per a Catalunya. També la intencionalitat de la LODE afirma que és mantenir una doble xarxa educativa.

Xarxa mixta que comporta i ha d'oferir la qualitat d'ensenyament com a objectiu de servei i eficàcia i, ensems, el respecte al dret a l'educació que, per a nosaltres, passa per la possibilitat dels pares a escollir el centre desitjat per als seus fills.

Aquesta proposta educativa, juntament amb el conjunt de la totalitat del nostre programa electoral, per voluntat majoritària del nostre poble, l'han convertit en el nostre programa i compromís de govern. Els qui ens hem compromès amb responsabilitats polítiques, i cadascú des de la seva visió i amb funcions diferents, hem de saber —i ho sabem— que la imaginació i la voluntat de fer sempre tenen la referència real de les possibilitats pressupostàries. D'això, evidentment, en tenim més experiència els grups que donem suport al Govern. En aquesta qüestió, també el Grup Socialista pot saber què comporta la llosa de la macroeconomia dels Pressupostos.

Ahir al matí un Il·lustre Diputat del Grup Socialista ens ho recordava. Ens afirmava, des d'aquesta tribuna, que el Pressupost és la concreció de la política i moltes vegades la cautela es converteix en prudència política. A vegades, fins i tot, es produeixen excessos més o menys conscients de cautela. Hem recollit un exemple de cautela, si més no qualificable d'insòlita i

admirable. Permetin-me que la posi a la seva consideració. El dia 2 de juliol al *Boletín Oficial del Estado*, número 157, per a més senyes d'identificació, el Ministre senyor Maravall disposa, mitjançant una ordre, els nous mòduls econòmics que han d'aplicar-se a les unitats subvencionades, i que contemplen un increment salarial des de l'1 de gener per al professorat d'un 7,5% respecte al conveni vigent, llavors i encara —encara perquè no s'ha signat nou conveni, el de l'any 1985.

Podríem titllar la previsió d'aquest Ministeri —que és l'òrgan màxim de govern educatiu de l'Estat espanyol— com de màxima i admirable cautela, ja que sense que es pugui fer efectiu aquest increment del 7,5%, mentre no s'aprovi el conveni d'ensenyament privat, conveni que, ho repeteixo, no ha estat aprovat encara. Ara bé, la cautela ministerial és exemplar, ja que em permetran que els llegeixi la mostra —l'article segon— : «Hasta que se apruebe el citado convenio, se satisfarán las cantidades que actualmente se vienen cobrando, acreditándose a los centros a partir de dicha aprobación las posibles diferencias que tengan derecho a devengar.

»Artículo Tercero. La Administración no asumirá el pago de las diferencias en caso de que el convenio fijase cantidades superiores a las consideradas en la presente Orden.»

I un altre article ben curiós i significatiu, i que sí que crec que té relació amb el que estem parlant : «En el caso de que el convenio estipulase cantidades inferiores a las señaladas en el módulo, sólo se harán efectivas dichas cantidades.»

O sigui, que s'estableix un increment de salari, que podria mai no aplicar-se però que està suposadament previst a la Llei General de Pressupostos. Aleshores, això ho relacionem amb la certa cautela presentada per l'Honorable Conseller, ja que aquesta Ordre surt del mateix Ministeri que en la seva Llei, la LODE, ha desvetllat —entre moltes altres expectatives— la vella aspiració professional d'equiparació de sous entre el professorat de l'escola d'iniciativa privada i l'escola d'iniciativa pública. L'Honorable Conseller d'Ensenyament ens va manifestar en l'anterior Ple, amb ocasió de les interpellacions precedents sobre aquesta qüestió, la seva complaença per poder explicitar davant la Cambra quina ha estat l'actuació i quin el comportament pel que fa a l'aplicació del règim de concerts a Catalunya. Els temps reglamentaris, com indicava la Il·lustre Diputada, es van anar esgotant i quedà una bona part de la informació inèdita. Era un bon contingut d'informació referida a la posada en marxa a Catalunya del règim de concerts educatius, conseqüència del desplegament de la LODE.

Estem en condicions de poder informar la Cambra de l'interès de l'Honorable Conseller, i també del nostre Grup de Convergència i Unió, per poder explicitar *in extensu* el que ha passat, com ha anat l'inici dels concerts educatius, totes les seves particularitats i també tots els seus punts positius i els negatius. Aquesta informació comprendria, nosaltres així ho entenem, el període dels primers quatre mesos de l'actual any escolar, és a dir, del setembre al desembre del 86, però tanmateix també hi ha la profunda voluntat de poder valorar i posar a l'abast dels diferents Grups parlamentaris com podran quedar els concerts a partir de primer de gener del 87. Així, de manera més completa i global, podríem valorar el procés de canvi en el finançament del dret a l'educació. (*Remor de veus.*)

És per tot això que podem anunciar que, de conformitat amb l'article 131 del Reglament de la Cambra, l'Honorable

Conseller d'Ensenyament...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. JANÉ : Gràcies, senyor President... sollicitarà a la Presidència una sessió informativa a la Comissió de Política Cultural per celebrar-la, si és possible, durant la primera quinzena del febrer del 87. Manifestat el nostre profund interès d'entrar a fons en el seguiment del procés d'entrada en vigor del règim de concerts educatius, volem remarcar que estem en període de tràmit dels Pressupostos Generals de l'Estat i també de la nostra pròpia Llei de Pressupostos del 87.

Que volem poder valorar no només el procés forçat de passar del règim de subvencions a concerts com a nova situació de garantir el dret a l'educació, sinó també les possibilitats que els nous pressupostos donaran a la prossecució de la política de concerts educatius, i per això anunciem la petició de sessió informativa per part del Conseller, així mateix com anunciem que no podem votar afirmativament aquesta Moció.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara, doncs, podem passar ja a la votació. Suposo que es pot fer conjuntament; sembla que ningú ha demanat discriminació.

Bé, aleshores, doncs, les il·lustres senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor d'aquesta Moció, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

La Moció ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Concerts Educatius Plens

A continuació ve una Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els concerts educatius plens, presentada per la Diputada Il·lustre senyora Marta Mata, del Grup Socialista al Parlament, a qui tinc el gust de donar la paraula per defensar-la.

La Sra. MATA : Senyor President, des de l'escó mateix, posat que com ja he dit aquesta és una Moció bastant sobre el mateix tema que la que acabem de votar i perdre, però m'agradaria especificar quins són els trets diferencials d'aquesta Moció sobre el mateix tema.

La nostra Moció té dos punts : un, en el qual es demana també que es presenti..., en el segon, en el qual es demana que es presenti tota la informació aquí a la Cambra, però un primer punt on es remarca que aquesta informació sigui presentada en la Comissió especificada ja en la LODE, la qual Comissió ha de fer un informe preceptiu respecte de tots els temes que li són consultats.

Jo voldria remarcar senzillament que especifiquem dos aspectes dels tràmits democràtics : un de molt general, que és la presentació de qualsevol tema, de la informació sobre qualsevol tema en el Parlament, com a primera instància democràtica, però la segona instància és una instància específica d'educació, del sistema educatiu, dels problemes del sistema educatiu, establerta a través de la LODE. És la instància dels organismes

de participació dels sectors afectats.

Nosaltres hem posat... ja sabem que en el temps primer hi ha la instància parlamentària, després hi ha la participativa, però a partir de l'aplicació de la LODE això canvia; primer hi ha la instància de participació i després la instància de presentació en el Parlament.

És per això que nosaltres hem fet aquests dos punts de la nostra Moció, i fins i tot veiem perfectament assumible l'esmena que hi presentava el Grup parlamentari comunista, en el sentit que la documentació que es presentés a la Comissió de participació, fos també presentada aquí. Fins i tot diria més, que per primera vegada es presentés en el Parlament també l'informe preceptiu d'aquesta Comissió.

O sigui, nosaltres ens atrevíem fins i tot a posar una data, en contra del que posteriorment s'ha assumit com a compromís pel membre de Convergència; nosaltres posàvem la data d'abans del 31 de desembre de 1986 perquè voldríem recordar a la Cambra que la tasca a l'escola té un calendari propi, un calendari que normalment comença a principi de curs —per això se'n diu curs escolar—, que nosaltres estem protestant, estem criticant un retard d'un quadrimestre en l'aplicació plena del sistema de concerts, i que, com a mínim, el que desitjaríem és que les escoles, nosaltres mateixos, però sobretot les escoles sabessin —per dir-ho amb paraules col·loquials— de quin mal han de morir el pròxim any, posat que ja no ho han sabut aquest curs.

Però, de tota manera, després de veure el resultat de la votació de la Moció anterior, comprenem que ja no cal posar aquesta Moció a votació, posat que no tindria en absolut cap sentit que tornéssim a demanar una votació que ja sabem quina ha de ser, totalment negativa, i, per tant, doncs, deixem tranquil·lament que funcioni el joc democràtic parlamentari de la manera que la majoria d'aquesta Cambra vol, que no funcionin els mecanismes de participació i que el calendari escolar vagi «campi qui pugui».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per tant, entenc que renuncia a la continuació de la substanciació de la Moció. Bé.

La Sra. MATA : Retirada, retirada.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre les instal·lacions de l'ambulatori de Castelldefels

Aleshores, doncs, ja hem acabat amb la part corresponent a mocions, i hem d'entrar ara en la corresponent a preguntes.

Cal dir que per iniciativa del Consell Executiu han estat posades les preguntes numerades amb el quatre i el sis. La quatre que la formulava la senyora Marta Mata, i la sis que formulava l'Honorable Diputat senyor Heribert Barrera.

Aleshores, doncs, anem a agafar-nos a la primera, que és pregunta al Consell Executiu sobre les instal·lacions de l'ambulatori de Castelldefels, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Cipriano García Sánchez, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ : Gracias, señor Presidente. Señoras y señores diputados, Honorable señor Conseller de Sani-

dad; ha sido una constante durante más de diez años la exigencia por la población de Castelldefels de la construcción y puesta en marcha de un ambulatorio para atender las necesidades médico-sanitarias.

Castelldefels tiene una población permanente no inferior a los 35.000 habitantes, triplicada en la época de primavera-verano, y resulta que tiene un consultorio, inferior a 100 m², de medicina general, unos 40 metros dedicados a sala de espera, y el resto a las instalaciones para atender al personal.

Claro, dentro de lo que es el caos en todo el litoral durante la época de primavera-verano, Castelldefels se lleva la palma durante todo el año; además durante todo el año. Para la asistencia en caso de especialistas y para casos que van más allá pues de la simple consulta o visita médica hay que ir a Gavà, o hay que ir a Barcelona.

Resulta que, de esa exigencia, durante unos cuantos años han estado vallados los terrenos donde se iba a construir el ambulatorio, y que el ambulatorio quedó construido el pasado año, y desde que quedó construido el ambulatorio se halla cerrado y se sigue atendiendo a los enfermos, a los que van a visita o a consulta médica, en las mismas condiciones que hace veinte años, en las mismas condiciones de hace veinte años y, claro, tienen que aguantar —en las épocas de verano— los rigores, las inclemencias, fuera, en la calle, porque no tienen espacio.

Y es en función de esa situación, que, ya digo, persiste durante cuarenta años, y en virtud de que ya se ha construido, están construidas las instalaciones, viene aquí la pregunta de cuándo se va a poner en funcionamiento el nuevo ambulatorio para la asistencia médica y sanitaria de Castelldefels, de manera que tenga que quitarse el *via crucis* que tienen que pasar los enfermos para ir a Gavà, para venir a Barcelona, y que puedan tener las atenciones debidas, el espacio adecuado, a fin de que sean atendidos de la mejor manera. Esta es, concretamente, la pregunta, señor Conseller: ¿Cuándo se va a poner en funcionamiento?

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Sanitat té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyor García, no m'estranya gens que, ateses les males circumstàncies en què, certament, es presta l'assistència sanitària en aquest sector de la costa immediata a Barcelona, en el Baix Llobregat, se'm formuli reiteradament aquesta pregunta.

Dic això perquè fa molt pocs dies he tingut ocasió de contestar per escrit una pregunta —i aquesta resposta ja ha sortit en el *Butlletí* del Parlament— formulada per la senyora Ferran, i jo, aquí, el que haig de dir, senyor García, és ratificar-me totalment i donar tota mena d'aclariments a la situació actual i ratificar-me en la meva resposta escrita a la qual faig referència.

No hi ha dubte que aquestes instal·lacions són dolentes; no hi ha dubte que en èpoques del pic de l'estiu o el pic de l'hivern les condicions s'agreugen, especialment durant l'estiu, quan la població és molt més gran, i no hi ha dubte que els metres quadrats que diu el senyor Cipriano García són absolutament insuficients. Aleshores, en vista d'això, ja fa temps, en els plans de reforma de l'assistència primària, es va projectar fer un equipament substancialment diferent a Castelldefels. Com

molt bé ha dit el senyor García, aquest equipament està absolutament acabat en la seva obra civil ja fa uns quants mesos i, en els moments actuals, si tot hagués anat segons els nostres dissenys, ja estaria funcionant. Hi ha hagut un retard a causa dels problemes d'acabar d'equipar el centre —s'ha hagut d'equipar, naturalment, tot de nou—, i hi ha hagut problemes pressupostaris, hi ha hagut problemes als quals després em referiré, de personal.

Pel que fa a l'equipament, puc assegurar al senyor García que —ja ho deia en la pregunta de la senyora Ferran— s'han fet ja concursos, està adjudicada la compra del material, l'adquisició del material necessari i, abans de final de novembre, el centre d'assistència primària de Castelldefels estarà, no solament acabat en la seva obra civil, sinó acabat en l'equipament, a punt de ser obert. Quan podrem obrir? El meu desig seria dir-li «de seguida, durant el mes de desembre», però és que si jo haig d'adoptar una actitud sensata, i que després no em pugui ser retreta. Jo li prometo que farem els possibles perquè sigui abans, però, com a màxim, durant el mes de gener, el centre d'assistència primària de Castelldefels obrirà les seves portes.

Hi ha altres problemes pendents, encara. Un d'ells, al qual em referia abans, és el problema del personal. Quan aquest centre d'assistència primària funcioni completament, hi haurà tretze metges que hi prestaran els seus serveis: nou metges generals, tres pediatres i un odontòleg, més dotze persones diplomades en infermeria o assistents tècnics sanitaris, a part d'altre personal auxiliar.

I quedaran encara dues coses molt importants: una és el servei de radiologia, que ja està adjudicat, però que serà instal·lat més tard, i que entrarà també en funcionament, espero, durant l'any que ve, però no cal esperar que funcioni el servei de radiologia perquè la visita es pugui passar en el nou centre, que ja dic que serà, si no el desembre, durant el mes de gener, i quedarà un altre tema, al qual el senyor García també ha fet referència, que jo crec que és de la màxima importància, que és el tema dels especialistes. Efectivament, una part important de la població d'aquella àrea, especialment de Castelldefels, ha de traslladar-se a Gavà o bé al centre d'assistència primària del carrer de Manso, a Barcelona, per tal de rebre l'atenció de les especialitats mèdiques diferents.

Això ho anirem incorporant progressivament durant l'any que ve, durant l'any 1987, al centre d'assistència primària de Castelldefels, o sigui que jo li puc assegurar que no solament l'estiu que ve no hi haurà els problemes que malauradament hi ha hagut durant tants anys, sinó que durant tot el transcurs de l'any que ve funcionarà el centre, funcionarà la radiologia i hi haurà allà tots els serveis d'especialitat, estretament lligats amb l'Hospital de Sant Llorenç, de Viladecans, que començarà també a posar-se en funcionament a finals d'aquest any i que anirà agafant cada vegada més amplitud en el curs de l'any 1987.

Les previsions pressupostàries per a aquest any, el que queda encara per gastar durant aquest any, i les partides pressupostàries incloses en el Projecte de Pressupost de l'any 1987 em permeten fer rotundament aquestes afirmacions.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre senyor Diputat vol tornar a

fer ús de la paraula? *(Pausa.)*

El Sr. GARCÍA SÁNCHEZ *(de l'escó estant)* : Simplement, para agradecer la información. Esperamos que se convierta en realidad la promesa que el señor Conseller hace, dentro de unos meses, dentro de principios del próximo año, y que, efectivamente, se acabe con esa situación. Yo creo que el señor Conseller reconoce cuál es la realidad sanitaria de Castelldefels, de atención sanitaria, y esperamos ver pronto en funcionamiento el nuevo ambulatorio.

Gracias.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

*Preguntes al Consell Executiu
sobre les eleccions sindicals,
sobre l'Ordre de Nomenament dels membres
de les Junes Territorials del CMAC,
i sobre la campanya institucional
de les eleccions sindicals*

Bé. La pregunta que tenim ara —perquè, mentrestant, han estat posposades també les preguntes dues i tres— és la pregunta cinc, que sobre les eleccions sindicals ha de formular el Diputat Il·lustre senyor Xavier Guitart, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Senyor President, moltes gràcies. Si m'ho permet, acumularé la cinc, la set i la número vuit.

El Sr. PRESIDENT : O sigui, cinc, set i vuit.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Exactament.

El Sr. PRESIDENT : Bé. L'Il·lustre Diputat té la paraula.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, senyor President. Quan es varen presentar aquestes preguntes al Parlament, concorrien unes circumstàncies que, afortunadament, en aquests moments, totes elles ja no existeixen. Les circumstàncies que van ocasionar que presentéssim aquestes preguntes eren que, com vostès saben, l'1 d'octubre d'enguany començaven les eleccions sindicals que acaben el 31 de desembre. Doncs, bé, l'1 d'octubre d'enguany encara no s'havien creat les juntes territorials, hi havia un retard considerable en la infraestructura en el CMAC que impedia un normal funcionament de les eleccions; és a dir, quan es presentaven pre-avisos, quan es presentaven actes, hi havia unes cues enormes, de tal manera que es feia la circumstància realment difícil, que preveïessin un bon desenvolupament de les eleccions sindicals.

Afortunadament, algunes d'aquestes qüestions, hem de dir avui que estan resoltes, no totes. Per tant, jo he estat temptat, primer, de retirar aquestes preguntes, però si les mantinc, i molt breument, és per dues raons, bàsicament : la primera raó que em mou a mantenir aquestes preguntes és que el Parlament parli de les eleccions sindicals —un fet molt important, un fet al qual, probablement, no s'ha donat institucionalment la importància que es mereix. Jo recordo, i voldria recordar que, enfront de l'enorme quantitat de despesa que empra el Consell Executiu en publicitat del Govern, no hi ha ni un sol anunci a TV3 ni a Catalunya Ràdio que parli de les eleccions sindicals; —estaria bé que així fos, ni que fos per compensar—, però, bé; la segona raó —aquesta seria la primera que em motiva a mantenir aquestes tres preguntes— és que,

efectivament, hi ha un retard encara molt important en la qualificació de les actes presentades, i em preocupa que, en arribar el 31 de desembre, Catalunya no tingui a punt el cens definitiu, el resum definitiu dels resultats electorals.

Per tant, aquestes dues raons, senzillament, són les que em motiven el manteniment d'aquestes preguntes, a les quals espero resposta de l'Honorable senyor Conseller.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller de Treball té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Senyor President, senyores i senyors diputats, efectivament, comparteixo el criteri de l'Il·lustre senyor Diputat, que és oportú formular aquestes preguntes en el moment present. Crec que el Parlament de Catalunya havia de donar constància d'un fet important que s'està desenvolupant aquests dies, aquests mesos, en el nostre país, com és el de les eleccions sindicals.

Una vegada més, i en tot cas, la primera en aquest Parlament, haig de donar constància del gran interès que tenim des del Govern de la Generalitat perquè es puguin desenvolupar aquestes eleccions sindicals, perquè això ha de representar, tant per als treballadors com per als empresaris, com per a la mateixa institució de la Generalitat, un gran pas endavant en l'enfortiment de les institucions —totes— del nostre país i, sobretot, del desenvolupament millor de les seves relacions laborals.

Per tant, deixada constància de l'oportunitat d'aquesta formulació en aquestes preguntes, crec que és de destacar que el mateix interpellant posi en relleu que certes incidències que es poguessin haver produït en uns moments determinats, han estat superades, però jo diria que s'han desenvolupat, malgrat tot, amb tota normalitat; s'estan desenvolupant amb tota normalitat aquestes eleccions, i, fins i tot, diria que les incidències que s'han produït eren normals. Eren normals pel següent : la normativa és nova; és una normativa que la Generalitat no va poder tenir intervenció en el seu establiment, però que, en canvi, sí que estem complint, i complim metòdicament. Altres dificultats s'han produït, per exemple, per la manca d'impresos; sortosament, nosaltres vam tenir la previsió d'imprimir impresos també per a aquestes eleccions, sinó s'hauria produït realment un autèntic col·lapse, perquè el canvi de normativa afecta enguany la quantitat de preavisos que s'han produït inicialment, ja ha depassat tots els que s'havien produït anteriorment al llarg de tot el procés electoral.

Vam rebre del Govern de l'Estat uns 9.000 preavisos, i nosaltres, ja en aquests moments, n'hem hagut de fer servir, se n'han utilitzat ja 29.000. Si no hi hagués hagut aquesta previsió, realment, el col·lapse hauria estat important.

Un altre fet és que, al moment de presentar les actes, per tal d'agilitar el procediment, ja s'ha establert el control, i són retornades en aquell moment aquelles que tenen algun vici, algun defecte formal que se solucionen immediatament. Això ha facilitat la gestió perquè, si ens haguéssim limitat a rebre l'acta i després fer els oficis pertinents de devolució perquè ens l'haurien tornat a trametre al CMAC, s'hauria esmerçat un temps molt llarg, i hem evitat això a base que el personal que atén la recepció d'aquestes actes pugui tenir, i té, la preparació per tal d'observar-hi aquelles deficiències esmenables que tenen i, realment, s'esmenen pràcticament, si no a l'instant, el

dia següent.

Per tant, en aquest sentit és molt important l'agilitació que s'hi ha donat. També haig de destacar que, malgrat que no ha sortit cap anunci, com es demana, a la televisió, a TV3, d'una manera que al pressupost del Departament de Treball li resulta molt difícil d'afrontar, sí que hem esmerçat gran campanya propagandística, també, per la premsa i, a més a més —i sobretot—, en els centres de treball, amb la impressió d'uns cartells, amb la impressió d'uns tríptics que, realment, em sap greu no portar-ne en aquest moment per poder-los exhibir —jo suposo que, de tota manera, les il·lustres senyores i els senyors diputats ho deuen haver vist ja a molts llocs de treball—, però em sap greu no haver pensat a portar-ho a la Cambra per poder-los exhibir, perquè, realment, tenen una presentació i un disseny, ho haig de dir, molt bonic.

A part això, i posant, doncs, en relleu el fet que aquestes eleccions s'estan produint amb tota normalitat, haig de dir que és la ferma voluntat del Consell Executiu de la Generalitat de prosseguir en aquesta tasca, perquè les eleccions, fins al procés final, puguin realitzar-se de la millor manera.

Incentivarem les juntes territorials —que no depenen en exclusiva del Departament de Treball, sinó que, lògicament, hi ha la presència de la part empresarial i de la part sindical—, en tot, nosaltres les incentivarem perquè procedixin amb la màxima diligència en la qualificació d'aquestes actes que, encara que en el moment present no tenen cap mena de transcendència perquè el resultat del seu treball no es podrà fer públic fins al mes de gener, amb tot, procurarem que això estigui al màxim al dia —que pràcticament es va fent amb tota, jo diria, normalitat—, però l'incentivarem al màxim perquè, tot just acabat el procés electoral, puguem donar immediatament el resultat d'aquestes eleccions.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. GUITART I DOMÈNECH (*de l'escó estant*) : Molt breument, senyor President; moltes gràcies. Simplement, jo no entraré en els temes d'abans, ja he comentat que estan superats; per tant, ja no hi entro.

Pel que fa a la publicitat institucional, aquestes eleccions, com totes, penso que el que és més important és el nivell de participació, que desgraciadament, és baix. I correspon també, també, a les institucions —en aquest cas al Consell Executiu de la Generalitat—, també, dic, naturalment, correspon a altres, però també al Consell Executiu, fomentar aquesta participació.

Que el pressupost del Departament de Treball no permet aquesta campanya addicional? Bé, no ho sé; jo he vist anuncis de «Catalunya, endavant amb el treball», altres campanyes, diguem-ne, estrictament publicitàries, que tenen un sentit —jo ara no entro en qüestió—, però que sí tindria estrictament sentit fer una campanya institucional de participació dels treballadors a Catalunya en les eleccions sindicals.

Pel que respecta a la segona qüestió que li he plantejat, senyor Conseller, jo li agrairia si em pogués precisar una mica més amb quins mecanismes pensa emprendre vostè per tal de garantir que aquesta qualificació d'actes vagi més al dia, per tal que no ens trobem a final d'any amb un endarreriment consi-

derable i ens trobem que no puguem donar el resultat en el moment oportú.

Res més; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Sí, senyor President. Quant a la campanya de propaganda per a la participació, jo haig de destacar, de tota manera, que això s'està fent a nivell de tot l'Estat i, per tant, s'està fent també aquí a Catalunya; haig de destacar que a diferència d'altres comunitats que no tenen la competència transferida, l'Estat s'ha fet càrrec fins i tot de l'increment de la plantilla de personal que ha requerit el CMAC dels impresos i de tota la propaganda. Nosaltres, evidentment, d'això ens n'hem beneficiat, d'aquesta propaganda; per tant, la propaganda a nivell d'Estat s'està fent també aquí a Catalunya i jo diria que és un terreny cobert. Voldríem incidir-hi encara més, però, realment, ja he dit abans la motivació : el Departament de Treball no té un finançament prou fort que li permeti atendre la campanya per televisió; és a dir, s'està realitzant.

Quant al funcionament de les juntes, ja he dit abans que no depenen exclusivament del Departament de Treball, sinó que els seus acords són consensuats i, per tant, jo hi poso tota la voluntat perquè per part de l'Administració hi hagi la màxima flexibilitat, la màxima predisposició per atendre això amb la màxima —i perdoneu la redundància—, la màxima rapidesa. Ara, també hi ha la part que afecta les organitzacions sindicals i que afecta la part empresarial sobre la qual jo el que faig és realment és incentivar aquest consens, aquesta rapidesa en les resolucions, i estic convençut que arribarem a final d'any i podrem facilitar, tot just acabades les eleccions, el resultat d'aquestes eleccions.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la difusió d'un còmic premiat per
l'Institut Català de Serveis a
la Joventut*

El Sr. PRESIDENT : Procedeix ara atendre la pregunta número 9, que és la pregunta al Consell Executiu sobre la difusió d'un còmic premiat per l'Institut Català de Serveis a la Joventut, que formularà el Diputat Illustre senyor Francesc Casares, del Grup Socialista, a qui tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. CASARES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, va ser el mes d'abril passat quan l'Institut Català de Serveis a la Joventut va convocar un concurs juvenil d'historietes, d'això que en llenguatge comú en diem els «còmics», d'acord amb unes bases que es van fer públiques.

El jurat, oportunament, va emetre el seu veredict —això va ser a primers de setembre— i, entre altres historietes, en va premiar una, titulada «FOE». Molts creuen que això significa «Forces d'Ocupació de l'Estat».

Bé, en aquesta història, s'explica gràficament un episodi d'una topada violenta entre tres grups. Un grup és format per un conjunt de persones que se'l veu efectuant a la via pública pintades signades amb la sigla MDT i que, entre altres coses, al costat d'un emblema, d'una bandera estelada, es pot llegir

«mori es...», no es veu la resta, però clarament es pot endevinar que del que es tracta és llegir «mori Espanya».

Hi ha un altre grup que està format per persones més aviat identificables amb un grup violent d'ultradreta feixista i hi ha un tercer grup que és el grup de forces de seguretat de l'Estat, la policia nacional.

En les incidències que es produeixen en aquesta història es veu com la policia nacional col·labora amb aquest grup de feixistes d'ultradreta mitjançant el que aquest mateix grup en diu : «una acció de coordinació, *como en los viejos tiempos*».

En el transcurs de l'episodi, la policia nacional és increpada amb diferents expressions que, clarament, es pot dir que són calumnioses i són injurioses. I el judici explícit i implícit, no explícit o implícit, sinó de les dues maneres, que es desprèn de la policia nacional és, doncs, injuriós i calumniós, i es tracta clarament d'una agressió contundent contra una institució, tingui els defectes que tingui, i sigui qualsevol la precisió que tothom pugui tenir sobre la seves circumstàncies; és clarament una institució que dona suport al sistema democràtic, del qual és expressió la Constitució i l'Estatut de Catalunya.

Aquesta historieta, que convindria que tots aquells senyors diputats i diputades que no l'hagin llegit, doncs, la llegissin, acaba amb un missatge, que no em sé estar de llegir aquí, almenys en gran part. Es diu, al final : «hi ha una sèrie de gent que no són d'ací i es creuen que això és la seva terra, i ja fa massa temps que aquesta gent dona voltes per aquí...», etcètera. Després evoca l'any 1707, el 1714, i afegeix : «no paren de perseguir-nos, retenir-nos, empresonar-nos, torturar-nos, matar-nos, com si ells fossin els amos de la nostra terra...», etcètera. «Què passa amb aquests tios? Estem farts de ser els "pupes", estem farts i completament tips de pagar els seus impostos, de parlar la seva llengua, de pagar els seus exèrcits, de pagar els seus polítics. Estem "asquejats" de la seva presència...» Etcètera... I afegeix, al final : «Quin futur espera al nostre poble? Què collons pensen fer per acollir-nos més encara?. Ho sé...», etcètera. «Com és que no tots lluitem per la independència? No deixem que això succeeixi, cadascú al seu lloc : ells enllà i nosaltres aquí». Jo lamento haver hagut de llegir això, però per il·lustració de totes les senyores i els senyors diputats era convenient.

Bé, d'aquesta historieta, junt amb les altres dues premiades, la Direcció General, millor dit, l'Institut Català de Serveis a la Joventut, en va editar 22.000 exemplars, 20.000 dels quals els va enviar a la revista *Cairo*, i va ser encartat dintre la seva revista —això es troba a tots els quioscos o a molts quioscos de Catalunya, principalment de Barcelona, suposo.

Totes aquestes circumstàncies van donar lloc a la pregunta que hem formulat i que demanem que sigui resposta en aquest acte. Jo m'atreveixo a dir que aquesta no és una pregunta d'aquest Diputat, no és una pregunta d'aquest Grup, aquesta és una pregunta de moltes persones de diferent ideologia i de diferent sensibilitat que fan aquesta pregunta des de la perplexitat o des de l'estupefacció, des de la indignació i, sovint, des de l'alarma, i es pregunten simplement això : «Senyors, com és possible? Com és possible?» Aquest és el sentit de la nostra pregunta. En tot cas, la pregunta, concretament, com tots vostès saben, diu : «Per quins motius la Direcció General de Joventut ha procedit a reproduir i difondre una obra com l'esmentada?».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, de bell antuvi vull deixar ben establert que, com la Cambra ja deu suposar, després de la lectura parcial que el Diputat autor de la pregunta acaba de fer d'aquesta historieta gràfica, no pujo a la tribuna no ja per defensar els seus continguts, ni tampoc el seu dibuix ni el seu nivell artístic, ni tan solament —i això és el que en definitiva vull dir— per analitzar-la, judicar-la o fer-ne la crítica en qualsevol dels aspectes que tota obra d'aquest tipus podria merèixer. No, jo em limito, em limitaré, d'acord amb els termes estrictes de la pregunta, a explicar els motius que hagi estat, aquest còmic hagi estat publicat per l'Institut Català de Serveis a la Joventut i per justificar-ne aquesta publicació.

Aquest organisme, l'Institut Català de Serveis a la Joventut, dintre d'un marc més ampli de programació, de programes de dinamització de la joventut, convoca un concurs d'historietes gràfiques, ja hi havia hagut dues edicions anteriors, aquesta era la tercera, i, segons les meves notícies, els altres dos concursos havien estat ben acceptats i dintre del nivell de joves afeccionats amb inclinacions a aquest tipus d'obra, de còmic, havien tingut una general acceptació i havien promogut i facilitat aquesta activitat. I, per aquestes raons, es va repetir per tercera vegada aquesta experiència.

Val a dir que l'Institut de Serveis a la Joventut va nomenar al jurat corresponent. Jo confesso amb tota sinceritat que no estic introduït o poc introduït en aquest món del còmic, però segons les meves notícies, i, personalment, també, perquè algun dels noms dels jurats em sona, eren persones, totes elles, qualificades per donar un veredictat encertat. Es tracta —no hi ha inconvenient a llegir els noms— de Joaquim Auladell, Antoni Guirau, Albert Jané, Enric de Manuel, Josep Toutain i Josó.

Bé, el jurat, sobre les bases que s'havien publicat, que poden ser consultades en el *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 12 de maig, va donar el seu veredictat. I aquí em cal fer esment que, segons les bases de la convocatòria, s'establí que en la categoria b), que era per a majors de divuit anys, per a autors majors de divuit anys, es donaria un premi en metàl·lic, i, a més, s'afegia que les obres que haguessin guanyat, que haguessin resultat guanyadores, serien editades. També s'editarà un fascicle especial amb les obres guanyadores.

Bé, el jurat respecte al qual l'Institut de Serveis a la Joventut no va exercir la menor ingerència —com cal que sigui en tota classe de concursos— va donar el seu veredictat i va premiar aquesta historieta amb el tercer premi. Llavors, d'acord amb les bases publicades i acceptades, i que ningú havia discutit, va ser publicada aquesta historieta, però m'és molt important de destacar que va ser-ho no aquesta historieta sinó les tres objectes de premi, o sigui, les guardonades amb el primer, amb el segon, i aquesta, amb el tercer premi, en un fascicle únic, que les enclou totes tres, i que, per la seva difusió, van ser lliurades a una revista, la revista *Cairo*, que és una revista especial dedicada al còmic i que les va inserir en el número especial d'estiu.

Amb això, per tant, l'Institut Català de Serveis a la Joventut no va fer més que subjectar-se a les bases del concurs, que el lligaven —naturalment, que el lligaven— i, en definitiva, re-

spectar un dret que la Constitució Espanyola consagra, en el seu article 20 : el dret a la lliure expressió d'opinions i de pensaments, sense exercir cap censura prèvia que el mateix precepte constitucional també prohibeix.

De manera que —i crec que amb això contesto estrictament, i és el que desitjo, no afegir-hi altres comentaris, sinó cenyir-me estrictament a la pregunta que formula el Diputat senyor Casares— va publicar, va editar aquesta historieta perquè, no aquesta historieta com a tal, sinó juntament amb les altres dues que havien rebut el primer i el segon premi, en un fascicle unitari que incloïa les tres, i per respecte a aquest dret de llibertat d'expressió.

I jo penso —i amb això acabo— que si s'hagués fet altrament, ben segur —o almenys probablement— jo estaria avui contestant una altra pregunta —a la inversa, probablement—, però no hauria estat..., no fóra estrany que se m'interrogués sobre per què l'Institut de Serveis a la Joventut havia conculcat les bases del seu mateix concurs, havia negat el dret de lliure expressió, abstenint-se o prohibint la publicació d'aquesta historieta.

Crec que, en bona doctrina democràtica, el dret a la lliure expressió s'ha de respectar, no ja quan s'expressen opinions favorables o que un comparteix, sinó també, fins i tot en els casos —i torno a dir que no judico aquest cas concret—, en aquells casos en què les opinions expressades, no solament no són compartides, sinó que estan molt allunyades del que respecta, accepta i tolera aquest dret.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Diputat interrogant vol tornar a intervenir?

El Sr. CASARES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, Honorable Conseller, pitjor que una resposta insatisfactòria —que és el que acostumem a dir—, em penso que és una resposta decepcionant, és pitjor. Això és, almenys, l'efecte que m'ha produït la seva resposta.

Vostè s'ha refugiat en dues argumentacions. Primer ha dit : les bases del concurs ens obligaven a fer una difusió d'aquest còmic. Jo ho nego, això. Això no és així, senyor Conseller. Les bases del concurs únicament deien —després de dir que se li donaria un premi de 25.000 pessetes— que la Generalitat de Catalunya es reserva el dret de reproducció de les obres guardonades. És una reserva, simplement. Pot fer-ho, o pot no fer-ho. I, a continuació, és cert que diu que la Generalitat de Catalunya..., diu : «També s'editarà», efectivament, «un fascicle especial amb les obres guanyadores.» El que no diu és quin nombre d'edicions s'ha de fer d'aquest fascicle, no diu el nombre. Vostè podria fer un fascicle, deu, cent, o en podria fer un milió : n'ha fet 22.000, senyor Conseller; n'ha fet 22.000, i això té la seva importància. Té la seva importància perquè... I ara entraré a la segona part, però abans de tot encara em resta dir una cosa : que sí que hi havia, a les bases, cauteles suficients perquè vostès poguessin matisar les bases del concurs, si és que ho creien convenient, perquè a continuació es deia que «l'Institut Català de Serveis a la Joventut podrà introduir, si s'escau, les modificacions que estimi convenientes», en les bases, «per al bon funcionament del concurs, i resoldrà les qüestions que puguin sorgir pel que fa a la interpretació d'aquestes bases.» Vostè podia, perfectament —o qui en fos

responsable—, adequar els problemes que creava —si és que vostè creia que creava problemes— aquest còmic o aquesta historieta, amb les obligacions que entenien, que es podien derivar d'aquestes bases. Això podien fer-ho. Ho podien perfectament, i no ho han fet perquè no han volgut. I no han volgut fer-ho, i ara, ara només, es refugien vostès —com aquell que es refugia darrere d'una trinxera— en la llibertat d'expressió. Però, miri, nosaltres no hem atacat la llibertat d'expressió. No s'equivoqui amb això. Nosaltres no posem absolutament en qüestió el veredict del jurat. És un problema de cada u; és un problema de sensibilitat, i nosaltres no entrem en aquest problema.

Si la Direcció General de la Joventut, si l'Institut Català de Serveis a la Joventut hagués atorgat el premi d'acord amb la indicació del jurat, i aquí s'hagués acabat, no hi hauria problemes, s'hauria respectat la llibertat d'expressió, i aquí no hauria passat res, i nosaltres —li ho puc assegurar, li ho puc garantir— no hauríem fet aquesta pregunta. Aquesta pregunta l'hem fet com a conseqüència de la ressonància que el missatge que conté aquest còmic ha produït en la nostra societat. I això s'ha produït d'una manera greu.

Per tant, no ens enganyem : quan vostès decideixen la divulgació en la forma massiva com ho han fet, vostès estan fent un acte polític, un acte de govern, i és aquest acte polític i és aquest acte de govern que motiva la nostra pregunta. Perquè jo li haig de posar només un exemple, senyor Conseller : si aquest, o qualsevol altre còmic, hagués tractat, per exemple, la Policia Autònoma, en la forma que tracta la Policia Nacional, vostè s'hauria refugiat darrere la llibertat d'expressió, tan senzillament després d'haver atorgat el premi, i no hauria cregut que la justícia és un valor exactament igual a respectar que el de la llibertat d'expressió? Vostè, això, no ho hauria fet, i si no ho hagués fet, jo li puc dir una cosa, jo li hauria elogiat el seu acte; perquè, evidentment, estem tots per aconseguir els valors democràtics, els valors d'estabilització i els de pau civil, s'imposin per damunt de tot.

Vostès no han fet així, i jo no sé per què; no sé per què, perquè hauria semblat que el normal, el natural, és que vostès haguessin estat conseqüents amb allò que el President de la Generalitat va dir, des d'aquesta tribuna no fa gaire. Vostès són molt aficionats a allò de les paraules del President. Els llegiré unes paraules del President, el final del discurs que va fer quan el debat d'orientació política general. Deia el President de la Generalitat : «Jo agraeixo a la joventut catalana que rebutgi la claudicació, que se senti molt radicalment i molt fonament catalana»; però afegia : «només li demano que ho faci basant-se en actituds i sentiments positius», positius, no negatius, «amb mètodes pacífics, no amb mètodes violents; amb esperit d'unitat i convivència», dic jo, «no atemptant contra la concòrdia; amb respecte per a tot i per a tothom», i afegia : «i que això no ho malmeti, ara, embocant camins sense sortida.»

Aleshores, on és la congruència entre una política marcada pel President de la Generalitat, i un acte polític i de govern —no ho oblidí— fet des de la Conselleria, o des de la mateixa Presidència del Govern i emparat ara per aquesta Conselleria?

Sento molt haver de concretar, perquè era un tema que, veritablement, caldria esmerçar-hi molta atenció. Aquest acte, senyor Conseller, és un acte injust; és un acte que pot ser perillós perquè pot desestabilitzar políticament el país, perquè

atempta contra la concòrdia entre diferents sectors de la societat catalana, perquè —ja ho he dit— atempta contra la pau civil.

Ara, vostè, pujarà aquí a la tribuna i podrà parlar, senyor Conseller, i tancarà aquest debat. Jo torno a dir i a expressar la meva decepció. Vostè pot pujar aquí, i vostè, per exemple, pot mantenir el seu punt de vista. Aleshores jo no tindrè més remei que concloure que aquest és un estil polític basat en la por a la veritat. Vostè pot pujar aquí, pot pujar aquí i reconèixer el que jo en el fons crec, i és que vostès han tingut un error involuntari. Li prometo que si vostè fa això, jo el creuré.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, contràriament al què m'invita el senyor Casares, no pujo a la tribuna, però no el deixaré sense resposta, de l'escó mateix, en les seves últimes afirmacions.

En primer lloc, quan jo dic que em podria veure subjecte a una altra pregunta —a una altra pregunta o a qualsevol tipus de pressió social o periodística—, no dic que fos, precisament, que partís la iniciativa, en el cas que no haguéssim respectat les bases del concurs, ni aquest dret a la llibertat d'expressió, no dic pas, de cap manera, que aquesta altra pregunta hagués provingut del senyor Casares o del Grup parlamentari del qual ell ha fet ara de portaveu, en absolut.

Em cal afegir, de tota manera, que aquesta difusió que se'ns imputa en uns termes de màxima... jo diria, de correcció, però, en fi, amb alguna forta expressió, **una** certa... —hi insisteixo— la paraula no té el sentit que vulgarment se li dona, però, en fi, amb una certa agressivitat, no és conseqüència de la publicació en aquesta revista especialitzada de còmics, perquè van passar mesos sense que els subscriptors d'aquesta revista fessin la més petita queixa. La difusió ha provingut, precisament, dels comentaris de l'articulat d'un diari de Barcelona que va recollir, quan ja era història passada, l'aparició d'aquest suplement en la revista *El Cairo*.

És aquí on ha començat a donar-se, a rebre aquesta difusió, coincidint gairebé amb els dies amb què aquesta pregunta era

presentada, era formulada en el Parlament. (*Remor de veus.*)

Pel que es diu...

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : ...pel que es diu que en les bases ens havíem reservat el dret a publicar-la, però que no teníem obligació, jo he de corregir el senyor Casares —no s'haurà advertit bé, no les haurà llegit amb la cura suficient—, perquè sí que hi ha una reserva de drets, però una reserva de drets molt àmplia, que precisament no n'hem fet ús, és a dir, la possibilitat de reproduir aquestes historietes durant un any, sense limitació, de vegades, de número, de preu, etcètera. Això, una reserva de dret, però l'obligació d'editar-les, sí que hi és a les bases —i ho heu llegit abans; m'estalvio, per tant, de tornar-ho a fer ara—, i el nombre dels exemplars editats no responia a cap propòsit preconcebut, sinó, simplement, per coincidir —s'encartava, com he dit, per a la seva distribució amb una altra revista— amb el nombre dels exemplars que edita aquesta revista, sense cap altra intencionalitat.

I, per últim, vull donar, de tota manera, les gràcies al senyor Casares, perquè també m'estalvia, m'escurça aquesta resposta, perquè si vol saber quin és el nostre criteri, quant a la formació i a la formació nacionalista de la nostra joventut, jo volia recordar, evocar —i m'hauria estat difícil, perquè la meva memòria no és pas massa feliç—, però volia acabar evocant unes paraules del President de la Generalitat i, per tant, del Consell Executiu que en aquests moments represento en fer aquesta resposta —jo potser no les hauria recordat tan bé, com la lectura que n'ha fet el senyor Casares—, i aquesta és la voluntat, la nostra voluntat política, el nostre desig i la nostra tònica a l'hora de formar en el nacionalisme a la nostra joventut.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, hem acabat aquesta part relativa a les preguntes, perquè les preguntes 10, 11, 12 i 13 han estat també posposades reglamentàriament.

Per tant, hem acabat la nostra feina i aixequem la sessió.

(*Són les dues del migdia i tretze minuts.*)